

889 15P
M. A. K.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΙ

ΠΟΘΟΙ

ΚΑΙ

ΠΟΝΟΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1908

K. S. Moutzouras

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΙ

ΠΟΝΟΙ

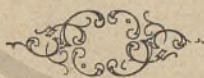
ΚΑΙ

ΠΟΘΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ
Αρτ. Αριθ. 43192
Χρονολ. Είσαγ. 24-11-76
Εξέδοτος Εργ. Βιβλιοθηκ.
*Αριθ. 889-158 / ΜΑΡ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΡΙΜΟΣ
 7847
 ΧΑΝΙΑ
 ΑΝΤ. ΜΑΡΑΜΟΥ

Handwritten signature in red ink

ΕΠΙΣΤΑΣΗ
 ΕΠΙΣΤΑΣΗ
 ΕΠΙΣΤΑΣΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

4 ΔΕΚ. 1959

1908

889. 159

MAR

ΣΕΙΜΑ

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν μου
θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν νόμον.

Παρασκευάσιμος

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡ. ΛΕΩΝΗ

16 — Ὁδὸς Περικλέους — 16

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου Κύριον Μοά-
ττον Ἰάχιμον Ἰνδύμιον κὺς ἐν Βρυξέλλαις
παρὰ τῆς 22^{ης} Ἀπριλίου 1910 γνησιότητάς μου
Θεοφίλου

ΤΗ,

Μακαρίου

ΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΑΤΗ, ΕΞΑΔΕΛΦΗ, ΜΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΤΣΑ, Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ

ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΟΘΟΙ

ΔΕΗΣΙΣ

Θεέ, ποῦ ὄλα συντηρεῖς
καὶ ἔ ὄλα δίνεις νιᾶτα,
ἔ τὰ ἡδόνια τὰ γλυκόλαλα,
ἔ τὰ ῥόδα τὰ δροσᾶτα,

Ἔλεος, οἶκτο Σοῦ ζητῶ :
ἡ ἀγάπη μου ἄς γιάνη,
δὲ θέλω τὸ πουλάκι μου
δὲ θέλω νάποθάνη !

Ἄφοῦ ἔ τὰ ἄνθη, ἔ τὰ πουλιὰ
ζωή καὶ χάρι δίνεις .
γιατὶ καὶ ἔ τὴν καρδοῦλά της
πνοή γλυκειὰ δὲν χύνεις ;

Δὸς καὶ ἔ αὐτὴ θερμὴ ζωὴ
δὸς της χρυσὲς ἐλπίδες,
τὸ πρόσωπό της φώτισε
μὲ γελαστὲς ἀχτίδες.

Ἀγαπημένε μου Θεὲ
πατέρα ὅλου τοῦ κόσμου,
αὐτὴ τὴ χάρι δός μου
ποῦ μόνο Σοῦ ζητῶ.

Λυπήσου με, πατέρα μου,
κι' ἡ ἀγάπη μου ἄς γιάνη,
δὲ θέλω ἡ ἀγάπη μου
δὲ θέλω νὰ ποθάνη !

←☩☩☩→

ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Καὶ τώρα ποῦ σ' ἀγάπησα
λὲς νὰ σε λησμονήσω ;
ὄχι, γλυκὰ θὰ σ' ἀγαπῶ
ὡς που νὰ ξεψυχήσω.

Ὅταν ἰδῆς ἔς τὸν οὐρανὸ
νὰ λείπη τὸ φεγγάρι
τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ σβυσθῆ
π' ἀστράφτει ὅλο χάρι,

Τότ' ἴσως κι' ἡ ἀγάπη μου,
χαθῆ κι' αὐτὴ καὶ σβύση,
τότε καὶ ἡ καρδοῦλά μου
ἴσως σὲ λησμονήση.

Ὁχι, ποτὲς δὲ σὲ ξεχνῶ
θὰ σάγαπῶ ἀκόμα
κι' ὅταν σκεπάσῃ τὸ κορμὶ
τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα !

Νεκρὸς θὰ εἶμαι κι' ἄφρυχος,
ὅμως καὶ ἐκεῖ πέρα
οἱ πόθοι σου θὰ φθάνουνε
μὲ τὴν πνοὴ τ' ἀγέρα.

Θὲ νὰ τοὺς κλειῶ βαθειά, βαθειά
᾽ς τὸ ἄφρυχό μου σῶμα·
γλυκά, γλυκά θὰ σάγαπῶ
καὶ μεσ' ᾽ς τὸ τάφο ἀκόμα !

✠

ΜΕ ΠΟΙΑ ΚΑΡΔΙΑ :

Μὲ ποιά καρδιά γιὰ πές μου το
θὲ νάγαπήσω ἄλλη ;
Σὲ ποιά ἀγνή κι' ὀλόθερμη
θὰ γείρῃ ἐκείνη ἀγκάλη ;

Ἐσὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά !
Δὲν τό ἴνοιωσες ἀκόμα :
χωρὶς καρδιά ἔμπορεῖ ποτὲ
νὰ ἀγαπᾷ τὸ σῶμα ;

Δὲν ἤμπορῶ χωρὶς καρδιά
ἄλλη νὰ ἀγαπήσω,
μόνο, ἂν θέλῃς τὴν καρδιά
νὰ μοῦ τὴ δώσης ἴσω...

← 2632 →

ἘΣ ΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Σελήνη μου δλόχρυση
καὶ ἔνυχτοπερπατοῦσα
μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου
τὴν ἀργυρομαλλοῦσα ;

Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ
γὰ φέξε μου καὶ πάλι
νὰ φτάσω ἔς τῆς ἀγάπης μου
τὴν τρυφερὴν ἀγκάλη.

Φέξε νὰ σβύσῃ ὁ πόνος μου
ὁ πόθος νὰ χοριάσῃ
τὸ πάθος μου νάναπανθῇ
κι' ὁ νοῦς μου νὰ ἡσυχάσῃ !

Ἄχ, φέξε μου, σελήνη μου
νὰ βρῶ τὴν ἀγκαλιά της
νὰ δροσιθῶ, νὰ θερμανθῶ
ἀπ' τὰ γλυκὰ φιλιὰ της !

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ

Σὰν χτενίζω τὰ μαλλιά μου
καὶ κυττάζω ἔς τὸ καθρέφτη,
ἢ εἰκὼν της ἢ ὠραία
εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς μου πέφτει.

Ἄχ ! νομίζω πῶς γὰρ πείσμα
τὴν ἐκρέμασαν ἑκεῖ ἄπάνω
μὲ λαχτᾶρα νὰ τὴν βλέπω,
τὴ χωρίστρα μου σὰν φθιάνω.

Ἡ ἀγάπη μου σὰν λείπει
ἔς τὴν εἰκόνα της ξεσπῶ,
καὶ γλυκὰ τῆς ψιθυρίζω,
πῶς αὐτὴ μόν' ἀγαπῶ !

ΦΕΥΓΩ

Φεύγω μακρὰ ἔς τὴ ξενητεία,
γρὰντὸ νὰ μὴ δακρύσης,
δὲν θέλω μὲ τὰ δάκρυα
νὰ μάποχαιρετίσης !

Δάκρυα νὰ χύσης δὲν ποθῶ
ἔς τὸ μισεμό μου ἐπάνω
σὰν κλείσω τὰ ματάκια μου
σὰν, φῶς μου, ἀποθάνω,

Τότε ἔς τὴ πλάκα μου νάρθῃς
κ' ἐκεῖ νὰ γονατίσης
δάκρυα νὰ χύσης ἄφθονα,
κ' ἴσως νὰ μάναστήσης !

Τώρα, ποῦ φεύγω, ἔλπίζε,
πῶς ἴπισω θὰ γυρίσω
ἔς τὴν ἀγκαλιά μου μὲ χαρὰ
καὶ πάλι νὰ σε σφίξω !

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Θὰ σ' ἐρωτήσω νὰ μοῦ πῆς
τί θές ἐγὼ νὰ κάνω,
θέλεις νὰ ζῶ νὰ χαίρωμαι
ἢ θέλεις νὰποθάνω ;

Ἀγάπη μου, θὰ ἐπιθυμῆς
αἰώνια γὰ νὰ ζήσω,
μὰ γὰ νὰ ζήσω δὲν ἴμπορῶ
χωρὶς νὰ σάποκτῆσω !

Χωρὶς ἐσένα, ἢ ζωὴ
θὰ φύγη νὰ μάρψῃ,
κι' ὁ χτύπος τῆς καρδούλας μου
θὰ βουβαθῇ, θὰ σβύσῃ !

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἡ σελήνη βγαίνει τώρα
λυπηρὰ καὶ χλωμιασμένη,
εἶνε ἢ φύσις νεκρωμένη
ἡσυχάζει, δὲν ἀνθεῖ !

Τὸν ἥλιο τὸν ὀλόλευκο
τὰ σύννεφα καλύπτουν,
τὰ φύλλα τώρα πίπτουν
κ' ἢ πλάσις μας πενθεῖ !

Γυμνὰ τὰ δένδρα... τὰ πουλιὰ
φεύγουν κ' ἄλλοῦ διαβαίνουν,
καὶ ἢ φωλίτσες μένουσιν
ἔρημες, μοναχές !

Ἐν τῇ θάλασσα τὰ κύματα
μουγγρίζουν ἀφρισμένα,
ὄλα ἔναι ἀγριεμένα
λυποῦνται ἢ ψυχές !

Κ' ἐμένα ἢ ψυχὴ μου
λυπᾶται καὶ πονεῖ,
τὰ λούλουδα θρηνεῖ,
ποῦ πέφτουν μαραμμένα !

Μαραίνονται τὰ δόλγα
τὰ σέρνει τὸ ἀγέρι,
ἔδῶ κ' ἔκει τὰ φέρει
χωρὶς πόνο κανένα !

Καὶ σὲ τὸ λουλουδάκι
τὸ μωσχομυρισμένο
λυπᾶται, τὸ καῦμένο,
καὶ κλαίει ἡ φτωχή !

Φοβᾶται μήπως πάρη
τὰ φύλλα σου τ'ἀγέρι,
καὶ ἔς ἄλλη γῆ τὰ φέρει,
καὶ μείνη μοναχή !

✠✠✠✠

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

ὍΣ τὸ στῆθος σου ἦθελ' ἀπαλὰ
τὴν κεφαλὴν νὰ γείρω,
λόγια χρυσᾶ, λόγια γλυκὰ
ἀπ' τὴν καρδιὰ νὰ σπείρω !

Νάκούσω, ἂν ἡ καρδοῦλά σου
ἁρμονικὰ χτυπάη,
νάκούσω ἂν τρέφῃ αἰσθήματα
νὰ δῶ ποῖον ἀγαπάει !

Παλμοὶ νὰ μάθω, ἄν βγαίνουνε
ἀπὸ τὰ γνά της βάρθη,
ποῦ τοὺς γεννοῦν τοῦ ἔρωτος
τὰ μαγεμένα πάθη!

Νὰ φήσω φίλημα θερμὸ
εἰς τὴν καρδιά σου ἐπάνω,
νὰ δροσιθοῦν τὰ χεῖλη μου
κ' ὕστερ' ἄς ἀποθάνω!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἄποψε εἰς τὸν ὕπνο μου
εἶδα, πουλί μου, πάλι,
πῶς εἶχες γείρει ἀπαλὰ
μέσ' ἔς τὴ θερμὴ μου ἀγκάλῃ.

Εἶδα, πῶς εἴμαστε τὰ δυὸ
μὰγάπη ἀγκαλιασμένα,
πῶς εἶχαμε ἔς τὴ κεφαλὴ
λουλούδια μυρωμένα!

Νοτιᾶς ὁμως ἐφύσηξε
ξάφνου, καὶ τὰ ἴδικά μου
εὐθὺς ἐφρυγανιάσανε
κ' ἐσκορπισθῆκαν χάμου!

Καὶ τὰ ἴδικά σου;... τί χαρά!!
ἀντὶ νὰ μαραθοῦνε
μοῦ ἴφάνηκε, πῶς ἄρχισαν
πλειὸ μύρα νὰ σκορποῦνε!!

Τὸ ὄνειρο μοῦ ἴξήγησαν
καὶ μοῦπαν θάποθάνω !
ἴΦουρτούνησαν τὰ στήθη μου
καὶ ὅμως τί νὰ κάνω ;

Μὴ λυπηθῆς, ἀγάπη μου,
πῶς τὰ ματάκια κλείνω,
πῶς φεύγω τώρα κ' ἴρημη
καὶ μοναχὴ σάφινω !

Δὲν θάπομείνης μοναχὴ,
κάποιος θὰ σάγαπήση,
καὶ τὴ καρδιά του μὲ χαρὰ
σὲ σένα θὲ νανοίξη !

Μὴ λυπηθῆς, πῶς θὰ οβυσθῆ
γὰ πάντα ἠ ματὰ μου,
νὰ λυπηθῆς, πῶς δὲ θάβρης
ἄλλη, σὰν τὴ καρδιά μου !

ΚΑΝΕΙΣ

Ἐτραγούδησα, ἔτραγούδησα
κι' ὅμως, κανεῖς σὲ μένα
καμμιὰ δὲν ἔδειξε χαρά,
οὔτε πόνο κανένα!

Οἱ σίχοι μου δὲν συγκινοῦν
καρδιὰ καμμιὰ, καμμία,
ἔς τὸν ἔρημο τραγουδιστὴ
δὲν δίνεται φιλία!

Ἄλλοίμονο! Ἐνόμιζα
ἔς τὴν ἔρημιὰ τὴ μαύρη,
πῶς τῆς καρδιᾶς μου ὁ παλμὸς
ἀντίλαλο θὲ ναῦρη!

Κανεῖς γὰρ ἔμένα δὲν πονεῖ,
κανεῖς δὲν με λυπᾶται,
κανεῖς δὲν χύνει δάκρυα,
κανεῖς δὲν με ἔθυμᾶται!

Ξένο, μονάχο, κ' ἔρημο
τὴ μοῖρά μου θὰ κλαίω,
καὶ μὲ παράπονο πικρὸ
ὡς που νὰ ζῶ, θὰ λέω,

Πῶς δὲν εὐρέθηκε κανεῖς
γιὰ μὲ νὰ τραγουδήσῃ,
κανεῖς ἔς τὰ φυλλοκάρδια μου
ἴλιγγ δροσὰ νὰ ῥίξῃ !

← ❧ ❧ ❧ →

ΠΟΤΕ ;

Ὁ ἥλιος βγαίνει σκοτεινὸς
καὶ μαῦρο τὸ φεγγάρι,
κι' αὐτὰ τὰστέρια ἠχάθησαν,
δὲ φέγγουν μὲ καμάρι !

Ὁ οὐρανὸς ἐχλώμασε
ἢ φύσις δὲν ἀνθίξει,
τὰηδόνι ἄνω ἔς τὰ κλαδιά
δὲν γοργοφτερουγίζει !

Εἰς τὸ ἴγυαλὸ τὰ κύματα
σάν τὰ θεριὰ μουγγρίζουν
ἔς τοὺς βράχους σποῦνε ἄγρια
κι ἀφροὺς μαύρους σκορπίζουν !

Τὰ λούλουδα ἠμαράθησαν
τὰηδόνια ἠβουβαθῆσαν
ἢ πεταλοῦδες ἔφυγαν
καὶ τὰ πουλιά ἠκρυφθῆσαν !

Πότε ἢ ἥλιος μὲ χαρὰ
ἀχιίδες θὰ σκορπίῃ ;
Ἡ φύσις πότε ὄμορφα
λουλούδια θὰ γεμίῃ ;

Πότε θάστράφη ἢ νυχτιὰ
ἀπ' τὸ χρυσὸ φεγγάρι ;
πότε θὰ ψάλλουν τὰ πουλιὰ
τραγούδια ὄλο χάρι ;

Πότε τὸ κῦμα σιγαλὰ
θὰ σπάζῃ ἕς τὰκρογιάλι ;
πότε ἢ βαρκοῦλα τὸ πανί
θὲ νὰ τ' ἀπλώσῃ πάλι ;
.....

Ὅταν τὰ δυὸ γλυκὰ γλυκὰ
θὰ σφιχταγκαλιασθοῦμε,
ὅταν τὰ δυὸ ἕς ἰάληθινὰ
γὰ πάντα ἐνωθοῦμε ! !

~*~*~

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Γιατί, καρδοῦλά μου, θρηνηεῖς ;
Μήπως σέμάλωσε κανεῖς ;
Γιατί, καρδιά, φωνάζεις
καὶ βαρειαναστενάξεις ;

Ποῖος πόνος μέσ' ἔς τοὺς κόλπους σου
ἔχει φωλῆνὰ χισμῆνη ;
Πές μου, καρδιά, γιατί πονεῖς,
ποὶ ἀπελπισιὰ σὲ δέρνει ;

Καρδοῦλά μου, ἀποφάσισε
νὰ πῆς τὸ μυστικό σου
κ' ἐγὼ βοτάνι θὰ γενῶ
νὰ γιάνω τὸν καῦμό σου !

— « Εἶνε πικρὸς ὁ πόνος μου
βαρὺς, φαρμακωμένος,
ὁ ἔρωτας ἔς τὰ φύλλα μου
καλὰ ἔναι ριζωμένος !

Ἄνάθεμα ἔς τὸν ἔρωτα,
αὐτὸς τοὺς πόρους δίνει,
αὐτὸς τὸ αἷμά μου σκληρὰ
κ' ἀχόρταγα τὸ πίνει !

Αὐτὸς μὲ καίει ἄσπλαχνα,
αὐτὸς μὲ βασανίζει,
αὐτὸς μοῦ δίνει βάσανα,
ἔς τὸν Ἄδη μὲ κρημνίζει • !

ἘΣ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΤΗΣ ΧΕΡΑΚΙΑ

Ἐσ τὴ θάλασσα, σὰν ἄγρια
φυσᾷ ἢ ἀνεμοζάλη,
ἀφροὺς σκορποῦν τὰ κύματα
λευκοὺς ἔς τὸ ἀκρογιαλί !

Μὲ τοὺς ἀφροὺς τὰκρογιαλιοῦ,
λευκὰ κι' ἀλαβαστρένια
ἔπλασε τὰ χερᾶκια σου
ὁ Πλάστης μας ἐσένα !

Ἐσ τὰφροπλασμένα χέρια σου
ποθῶ νὰ ξεψυχήσω,
ἔς τὰ χέρια σου τὰ κάτασπρα
τὰ μάτια μου νὰ κλείσω !

ΑΦΕΤΗΡΙΑ - ΤΕΡΜΑ

Σὲ σένα πρῶτα τᾶνοιξε
τὰ φύλλα ἢ καρδιά μου,
ἐσένα πρῶτ' ἀντίκρουσε
μ' ἀγάπη ἢ ματιά μου !

Πρώτη ἐσὺ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ
ἔγριες τὴ ἴδική μου,
ἐσὺ πρῶτη τὸ ἔλαβες
τ' ἀγνότατο φιλί μου !

Σὲ σένα μόνο «τάγαπῶ»
τὸ εἶπε ἡ φωνή μου·
σὺ 'σαι ἡ πρώτη ἀγάπη μου,
σὺ θᾶσαι κ' ὕστερνή μου !

13462-3

ΕΝΑ ΚΕΡΑΚΙ

Φεύγω, ἀγάπη μου. γλυκειὰ
κ' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω,
θέλω μὲ τὰ φιλάκλια μου
νὰ σάποχαιρείσω !

Ἔνα κλαδάκι φύτεψε,
κι' ἂν πιάση, κι' ἂν ἀνθίση,
ὁ λατρευτός σου μὲ χαρὰ
καὶ πάλι θὰ γυρίση !

Κάθε πρωτ' ἔς τὴ γλάστρα του
ἀνὶ νερὸ νὰ χύνης
τὰ φύλλα του μὲ δάκρυα
μόνο γλυκὰ νὰ πλύνῃς !

Κι' ἂν σηκωθῆς κάποιο πρωτ'
καὶ τῶβρης μαραμένο,
τότε νεκρὸς θὰ βροίσχωμαι
σὲ μνημ' ἀραχνηασμένο !

Τότε ἀγάπη μου, γλυκειὰ
γὰ μένα νὰ μὴ κλάψης,
μόνο ἔς τὸ μνημῖά μου νὰρθῆς
ἕνα κερὶ νὰνάψης !

← 300 ←

ΣΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗΣ

Ὅστιο μνημῖά σου τὸ σκοτεινὸ
θάρθω νὰ γονατίσω,
τὴν πλάκα του μὲ δάκρυα
ποτάμια. νὰ ποτίσω !

Ἐν τὸ νεκρικό σου τὸ σταυρὸ
στίχους χρυσοῦς θὰ γράψω,
κ' ἐπάνω κεί ἔς τὸ μνημῖά σου
ἀπ' τὴν καρδιὰ θὰ κλάψω !

Θὰ κλάψω... μὲ τὰ δάκρυα
ἴσως νὰ σᾶναστήσω
μαυτὸ ποτὲ δὲν γίνεται
ὄσα πολλὰ κι' ἂν χύσω !

Τοῦτο ποτὲ δὲν γίνεται,
γιαυτὸ θὰ ξεψυχήσω
κι' ἐγώ, καὶ μέσ' ἔς τὸ μνημῖά σου
τὸ σῶμά μου θὰ κλείσω !

Κάτω ἀπ' τὴ πλάκα μοναχὰ
τὰ δνὸ μας ἐνωμένα
παντοτεινὰ νὰ μένωμε,
καὶ σφιχταγκαλιασμένα !

←⋈⋈⋈→

ΘΑ ΣΕ ΛΗΣΜΟΝΗΣΩ

Θέλω νὰ σε λησιμονήσω
μὰ δὲν ἤμπορῶ,
σὺ τὴν ἴπῃρες τὴν καρδιά μου
ἄχ ! τί θὰ γενῶ !

Θέλω νὰ σε λησιμονήσω
πάντα, νὰ μὴ σὲ ἴθυμοῦμαι,
τὰ φιλάκια σου, τὰ χάδια
πλεῖα νὰ μὴ τὰ συλλογοῦμαι !

Θέλω νὰ σε λησιμονήσω,
ἄλλη ναῦρης ἀγκαλιά.
κι' ἄλλα χεῖλη φορτωμένα
μὲ γλυκότερα φιλιὰ !

Σοῦ ἐδώριζα φιλάκια
μὲ χειλάκια δροσερά,
σὲ ἀγάπησα μὲ πόνο
μὲ καρδοῦλα καθαρά.

Ὅμως ἢ ἀγνή μ' ἀγάπη
δυστυχιὰ φέρνει σὲ σένα,
τὰ γλαρά σου τὰ ματάκια
τᾶχει πάντα βουρκωμένα !

Θά σε λησμονήσω, φῶς μου,
εὐτυχιὰ γιὰ νᾶβρης πάλι,
κι' ἢ καρδιά σου νὰ 'συχάση
ἀπ' τὴν τόση παραζάλη !

ΤΙ ΖΗΤΩ

Δόξεις δὲ θέλω καὶ τιμές,
παλάτια μαγεμένα,
θέλω νὰ εὕρω μιὰ καρδιά,
ποῦ νὰ πονῆ γιὰ μένα !

Θέλω νὰ εὕρω μιὰ καρδιά
νᾶναι γεμάτη πόνο,
γιὰ τὴν ἀγάπη τὴ γλυκειὰ
νὰ ζῆ ᾽ς τὸν κόσμον μόνο !

Θέλω νὰ εὕρω μιὰ καρδιά
ἀρμονικὰ νὰ πάλλη,
τοὺς χτύπους της, τοὺς πόνους της
τραγούδια νὰ τοὺς ψάλλη !

Χρυσὸ παλάτι θὰ εὐρῆ
τὸ θρόνο της γὰ στήση
τὴν ἰδική μου τὴν καρδιά !
βασιλίσσα θὰ ζήση !

Ἡ δυὸ καρδιές θὰ ἐνωθοῦν
καρδιά θὰ γένοιν μία,
μέσ' ἔς τὴν ἀγάπη πάντοτε
γὰ ζῆ τὴ θεοσπεσία !

← 269 →

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Ἡ καρδιά μου πρὶν ἔχιμποῦσε
μὲ χαρὰ κι' ὁρμονικά
καὶ ἔς τὴν πλάσιν ἔσκορποῦσε
τραγουδάκι ἀγγελικά.

Εἰς τὰ βάθη της μὲ πόνο
εἶχε χτίσει τὴ φωληὰ
ἐν ἀηθόνι, ποῦχε μόνο
γὰ τροφή του τὰ φιλιὰ.

Τὰ φτερούγια τ' ὅμως τῶρα
τ' ἄπλωσε καὶ βλαστικὸ
ἔπεταξε γὰ μὲ ἄλλη χώρα
καὶ μὲ ἀφήκε μοναχό.

Μ' ἄφησε μονάχο, ξένο,
μεσ' ἔς τὴν τόσσην ἐρημιὰ
μέσ' ἔς τὰ βάσανα πνιγμένο
νά με δέσρη ἀποριά !

Μὲ τὰ στήθη μαραμμένα
μὲ καρδιά χωρὶς παλμοὺς
πῶς νὰ ζήσω ἴδῶ ἔς τὰ ξένα,
πῶς νὰ ζήσω μὲ καῦμούς ;

Θάποθάνω, θάποθάνω,
τὴ ζωὴ πλειά δὲν ποθῶ,
ἕνα μνήμα θὲ νὰ κάνω,
κ' ἐκεῖ μέσα θὰ κλεισθῶ !

(— 308 —)

Ο Χ Ι Α

Σ' ἐνόμιζα γιὰ ἀγγελο
καὶ γι' ἄκακο ἀρνάκι
καὶ πάντοτε σοῦ πρόσφερα
ἀγνό, γλυκὸ φιλάκι !

Μέσ' ἔς τὴ καρδιά μου ὅ ἐκλεισα
νά μένης ἔς τὸν αἰῶνα
σὸν κρῖνο μυροσιόλιστο
ἔς ἀμάραντον ἀνθῶνα !

Τώρα όμως κατάλαβα
πῶς εἶσαι φεῖδι μόνο,
ὄχιὰ κακιά, φαρμακερή,
ὄχιὰ γεμάτη φθόνο !

Ἔσχισες τὴν καρδοῦλά μου
σὰν τὴ ὄχιὰ, κ' ἐβγῆκες
καὶ τὸ πικρὸ φαρμάκι σου
ἔς τὰ βάθνη της τὰφῆκες.

Δὲν κλαίω γιατί μ' ἄφηκες
μὲ τὴν καρδιὰ σχισμένη,
κλαίω γὰ τὸ φαρμάκι σου,
ποῦ μέσα της θὰ μένη.

Δὲν κλαίω γιατί ἔσχισες
τὴν ἄμοιρη καρδιὰ μου,
πονῶ, γιατί ἔφαρμάκωσες
τ' ἀγνὰ αἰσθήματά μου !!!

⤵⤴

ΧΩΡΙΣ ΠΑΛΜΟΥΣ

Τώρα πλεῖα δὲν ἔχω
πόθους καὶ παλμούς,
πίκρες μόνο τόσες
κι' ἀναστεναγμούς.

Ἔσβυσαν οἱ πόθοι
ἴπασαν κ' οἱ παλμοὶ
καὶ βογγοῦν ἔς τὰ σιγήθη
ἀναστεναγμοί.

Ἰπέθανε ἡ ἀγάπη,
ποῦχα ἔς τὴν καρδιά,
ποῦ ἴσκορποῦσε μύσχους
καὶ ἀγνή εὐωδιά !

Ἡ ἀγάπη, πόθους
καὶ παλμοὺς γεννᾷ...
σὺν ἐκείνη σβύση,
ἡ καρδιά... γερονᾷ !

→☩☩☩←

ΕΛΠΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΘΕΟ

Πεθαίνω κὶ ἀνασταίνομαι
καὶ ἔς τὴ ζωὴ πάντα ἴμαι
γὰ βάσανα ἴγεννήθηκα
καὶ γὰ γὰ τερανᾷμαι !

Ἡὸ κόσμος εἶνε στεναγμοὺς
καὶ πίκρες φορτωμένος
μ' ἀπελπισιᾷς μὲ βάσανα
μὲ λύπες ζυμωμένος !

Ἔχει ὁ κόσμος καὶ χαρές,
ὦ! ἔχει κι' ἀπολαύσεις·
Ἐς τὴν ἀφθαστην του ἔρημιᾶ
ὑπάρχουνε κι' ὀάσεις!

Χαρὰ ἔς ἐκεῖνο, ποῦ ἔμπορεῖ
γοργότερα νὰ φθάσῃ...
τοὺς πόνους του, τῆς λύπης του
γὰ πάντα θὰ ξεχάσῃ!

Ξένος ἐγὼ ταξιδευτῆς
εἶμαι μακρὰ ἀκόμα,
τὰ βήματά μου ἀνοίγουνε
τὸ μνημῆμά μου ἔς τὸ χῶμα!

Δὲν ἔφθασα ἔς τὸ τέρμα μου,
πελάγη ἔναι ἔμπροστά μου
κι' ὅσῳ νὰ φθάσω προχωρῶ
αὐξάνουν τὰ δεινά μου!

Θεέ μου, παρηγόρα με
ὦ! δίδε μου ἐλπίδα,
θέρμανε τὴν καρδοῦλά μου
μὲ τῆς χαρᾶς μὲ ἀχτίδα!

Βοήθα με, βοήθα με
δός μου χαρὲς καὶ μένα,
βοήθα με, βοήθα με
νὰ φτάσω ἔς τὸ λιμένα !

✠✠✠✠

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙΣ

Ἐν τοῖς δροσόλουστοις τοῖς κήπους
βλέπομε πολλὰ λουλούδια
νᾶχουν ὠμορφιᾶς καὶ μύσχους
ὅσες ἔχουν τᾶγγελούδια.

Ἄλλα βλέπομε νάνθησιν
μὲ δροσοῦλες μὲ ὠμορφιᾶς,
χωρὶς ὁμως νὰ σκορποῦνε
μύσχους, μυρουδιᾶς !

Καὶ ἔς τὸν ἄφθαστο τὸν κήπο
ὅπου κόσμος τὸν καλοῦνε
ἢ κοπέλλες σᾶν λουλούδια
σᾶν τριαντάφυλλα ἀνθοῦνε !

Ἡ καρδιᾶς των ὁμως μοιάζουν
τὰ λουλούδια τᾶνθιτμένα,
ποῦ ἔς τὴν τόσην ὠμορφιά των
εἶνε μοσχοστερημένα !

ΑΡΝΗΣΙΣ

Εἰς ἐμὲ νάφιερώσης
τῇ ζωῇ σου δὲ ζητῶ,
τί σοῦ εἶπα γὰρ μοῦ δώσης
τὸ θυμᾶσαι ; σ' ἐρωτῶ.

"Ἐνα δροσερὸ φιλάκι
ζήτησα θαρρῶ
μοῦπες ὅμως μὲ φαρμάκι
«δὲν ἔχω καιρὸ» !

"Ἄν μὲ ἀγαποῦσες, φῶς μου,
θάλλεγες αὐτό :
«πάρτιο»-ὄτιαν σοῦπα δός μου-
«πάρτιο πειαχίό»!!

ΦΘΟΝΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Εἶδα χθὲς τὸ βράδυ
ἔς τὴ γλυκειὰ μορφὴ σου
τῆς χαρᾶς σημάδι
μέσα ἔς τὴ ψυχὴ σου
ἢ λευκὴ θεὰ
ἔχτισε φωληά !

Ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχα πόνο
καὶ ἔς τὴν ὄψιν λύπη
— ἔς ὄλο μου τὸ χρόνο
ἀπὸ ἑκεῖ δὲ λείπει —

Ἐἶνε φοβερὴ
μαύρη καὶ σκληρὴ.

Μονομιᾶς αὐξήθη
ὁ φριχτός μου πόνος ·
ὄρκος σου ἐσβύσθη
καὶ ὁ μαῦρος φθόνος
μ' ἔλαφρὰ φτερὰ
σοῦφρερε χαρὰ !

Φῶς μου, ἡ καρδίᾳ σου
ἔτσι ἔναι πλασμένη
κ' ἡ γλυκειὰ ματιά σου
ἔτσι καμωμένη,
ἔς τὸ δικό μου πόνο
νά γελοῦν... μὲ φθόνο !

ΟΛΑ ΜΑΥΡΑ

ἽΟλα μαῦρα τὰ βλέπω ἔμπροστί μου,
σκοτεινὰ βασιλεύει· μαυρίλα
σκεπάζει τὴ φτωγὴ τὴν καρδιά μου,
φρίκη μὲ πιάνει κι' ἀνατριχίλα !

Κλαίω, φωνάζω, πονῶ καὶ φθίνω,
κατοικιὰ ἔχω τοῦ Ἄδου τὰ βάθη·
χειμάρρους τόσους δάκρυα χύνω
συντρόφους μου ἔχω τὰ φριχτὰ πάθη !

Ποτὲ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἔβρω τὴν χαρὰ,
δὲν με ζεσταίνει μιὰ της ἀχτίδα
ἔμαράθ' ἢ καρδιά μου, τί συμφορά !
Ἄπελπις εἶμαι δίχως ἐλπίδα !!

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μ' ἔνα πουλάκι ὄμορφο,
ὄπου τὸ λένε ἀηδόνι,
ἔνα φιλί, ποῦ τὴν καρδιά
τὰ χεῖλη βαλσαμώνει
χαιρετισμὸ σοῦ σιέλνω.

Θ' ἀπλώση τὰ φτερούγια του
γοργὸ θὰ ξεπετάξη,
θάλασσες κι' ὄρη θὰ διαβῆ
κ' ἐκεῖ ποῦσαι θὰ φθάση
ἔσέ γιὰ νὰ τὸ φέρη !

Παραγγελιά τοῦ ἔδωκα
καὶ τοῦπα τὸ σημάδι
— μήπως τὸ δώση ἔς ἄλληνε—
τὸ ἔληās σου τὸ μαυράδι,
ποῦ ἔχεις εἰς τὰ χεῖλη!

Ἐπάνω κεῖ γοργόφτερο
θὲ νάρθη νὰ καθίση
καὶ μὲ λαχτάρα περισσή
ἔς αὐτὰ θὲ νὰ τάρήση,
νὰ τὰ δροσίση μὲ χαρά!

❧❧❧❧

ΕΝΩΣΙΣ ΠΟΘΩΝ

Τῆς καρδούλας μου οἱ χτύποι
μ' ἄρμονί' ἀντιλαλοῦνε
καὶ σ' ἄν ἄλλα πουλάκια
εἰς τὰ ξένα ξεπειτοῦνε
ἔς τὴ μικροῦλα, π' ἀγαπῶ!

Κάθε χτύπος κ' ἓνα πόθο
ἔχει μέσα του κρυμμένο,
πόθο ἀγνότατο μονάχα,
πόθο μαγεμένο
πόθο ἀγγελικό.

Ἡ ἀγάπη μου τοὺς παίρνει
καὶ τοὺς κλείνει ἔς τὴν καρδιά της
καὶ χαρᾶς σκορπίζει ἀχτίδες
ἢ ὀλόγλυκεια ματιᾶ της,
ποῦ ἀγγελικὰ γελᾷ.

Κ' ἔτσι σμίγουνε οἱ πόθοι
τῶν καρδιῶν μας μόνο ἔς ἓνα,
καὶ κρυμμένος μένει μέσα
εἰς τὰ στήθη τὰ πλασμένα
μὲ ἀφροὺς τσακρογιαλιᾶς !

← ❦ →

Ε Λ Α

Ποῦ εἶν' ἐκείνη πάγαπῶ ;
λείπει μακρὰ ἔς τὰ ξένα
κ' ἐγὼ μονάχο, κ' ἔρημο,
μὲ μάτια βουρκομένα
ἐδῶ κ' ἐκεῖ γυρνῶ !

Σὰν φύλλο φθινοπωρινὸ
μὲ παίρνει τὸ ἀγέρι
καὶ ἢ πνοή του ἢ ψυχρὴ
ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ φέρει
καὶ κλαίω, καὶ πονῶ !

Μὲ τὴ λαχτάρα ᾗ τὴν καρδιά
πηγαίνω ᾗ τὰ κρογιάλι
κι' ὄλα τὰ κύματα ᾗρωτῶ
ποῦ σποῦν ἀγάλι' ἀγάλι
γιά ᾗκείνη π' ἀγαπῶ !

ᾗ τὸ περιγιάλι δὲν ᾗμορῶ
νά μάθω γιά τὰ σένα,
τὰ κύματα δὲν ὀμιλοῦν,
βουβὰ καὶ ἀφρισμένα
ξεσποῦν ᾗτὴν ἀμμουδιὰ !

ᾗ Ἐλα ἀγάπη μου γλυκειὰ
κ' ἐπάνω δῶ ᾗτὸ βράχο
ἀπόστασα νὰ καρτερῶ
παντέρημο, μονάχο,
μὲ πόνο ᾗτὴν καρδιά.

ᾗ Ἐλα, ὦ ! ἔλα μὴν ἀργῆς
πρὶν ἀδξηθῆ ᾗ τὸ κῦμα
κ' ἐδῶ ποῦ στέκω μοναχὸ
ᾗτῆς θάλασσας τὸ μνημα
μὲ σύρη μ' ἀπονιά !!

ΔΟΚΙΜΗ

Ψυχρά σ' ἔσέ τὰ λόγια μου
φανήκανε μικροῦλα,
τὰ μάτια σου ἔβουρκώσανε·
γιατὶ μελαχροينوῦλα ;

Γιατί, γιατί νὰ λυπηθῆς
καὶ δάκρυα νὰ χύσης
καὶ τὴν καρδιά σου μὲ καῦμούς
καὶ λύπες νὰ γεμίσης ;

Μήπως θαρρεῖς πῶς σὲ μισῶ ;
Σὲ ἀγαπῶ μὲ πόνο,
ἐγὼ γιὰ σέν' ἀληθινὴ
ἀγάπη τρέφω μόνο !

Κι' ἂν χθὲς μικρὴ σ' ἐψύχωνα
κ' ἔκαμα τὴ ματιά σου
δάκρυα νὰ χύση ἄφθονα
νὰ κλάψη κ' ἡ καρδιά σου,

Δὲν τῶκαμα ἔπο' ἔχθρα μου
ἀλλ' οὔτε κι' ἀπὸ φθόνο :
νὰ δοκιμάσω ἤθελα
καὶ τὸ ἴδικό σου πόνο !!

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τὸ χρῶμα τὸ γαλάζινο
τοῦ οὐρανοῦ ἐσβύσθη,
μανοῖλα τὸν ἐσκέπασε
μὲ σκοτεινιά ἐντύθη.

Βροντῆς καὶ τόσοι κεραυνοὶ
τῇ φύσει φοβερίζονν
καὶ ἔς τὸ ἴγυαλὸ τὰ κύματα
σὰν τὰ θεορὰ μουνγγρίζονν!

Ὁ μανιωμένος ὁ βοριᾶς
κατάφυχος διαβαίνει
καὶ τὰ δεινδράκια μ' ἀπονιὰ
τὰ δόλια παραδέρνει.

Τὰ φύλλα των τὰ ἴμάδησε
τ' ἀφῆκε γυμνωμένα,
χωρὶς δροσιά, χωρὶς πνοή
χωρὶς ἀνθὸ κανένα!

Κι' ἂν βοῆ κανένα μοναχὸ
στήριγμα γὰ μὴν ἔχη
τὸ ξεριζώνει μονομιᾶς
μὲ τὴν ὄρμη, ποῦ τρέχει.

Καὶ σὺ μικροῦτσικο δένδρῳ
μὲ τα μικρά σου κλώνια,
ποῦσαι μονάχο κ' ἔρημο
σὲ τόση καταφρόνια,

Δὲν τὴ φοβᾶσαι τὴν ὄρμη
τοῦ ὀλόψυχρου τᾶγέρα,
τὸ κῦμα, ποῦ ἀγρίεψε
καὶ σκούζει νύχτα ἴμερα;

Ἄν μείνης δίχως στήριγμα
σὲ τόση καταφρόνια
θὲ νὰ σοῦ σπάση ὁ βοριάς
καὶ τὰ ἴδικά σου κλώνια!

←☪☪☪→

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Ξαστεριά, κανένα φύλλο
δὲν κινεῖται ἀπ' τὴ γαλήνη,
ἡσυχία βασιλεύει,
κ' ἡ ὀλόχρυση σελήνη
ξεπροβάλλει ἀπ' τὸ βουνό.

Πῶς μᾶρέσει νῆμαι μόνος
σὲ πασιέληγο βραδειά,
μέσ' στοὺς ἴσκιους, ποῦ σκορποῦνε
τὰ πανέψηλα κλαδιὰ
μοναχός μου νὰ γυρνῶ!

Τὴν καρδιά μου τὴν εὐφραίνει
τῆς βραδειᾶς ἢ σιγαλιά,
καὶ τὸ κῶμα σὰν ἀφίνει
φλοίσβους σ' τὴν ἀκρογιαλιά
καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ!

Κε' ὅμως δὲν μ' εὐφραίνει τόσο
τῆς βραδειᾶς ἢ σιγαλιά....
ὅσο μιᾶς μελαχροινούλας
ἢ ὀλόγλυκεια λαλιά
καὶ τὸ βλέμμα τὸ γλυκύ!

ΑΠΑΤΗ

Ἐν τὸ δρόμο μου σὰν σ' εἶδα
μ' ὀλόγλυκο σκοπὸ
σοῦ εἶπα, καλημέρα,
σοῦ εἶπα σ' ἀγαπῶ!

Δυστυχησμένη κόρη,
τὸ ἴπιστεψες ἔς τ' ἀλήθεια
καὶ τ' ὠκρυψες μὲ πόνο
μέσ' ἔς τὰ θεομά σου στήθια!

Ἐγὼ ἔχω τὸ κρῖμα
ἔσὸν μικρὴν δὲ φταίεις,
μὴ θλίβεσαι ἀδίκως
μὴ κάθεσαι νὰ κλαίης!

Ἐνόμισα, πῶς ἦσον
ἐκείνη, π' ἀγαπῶ,
καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
χωρὶς νὰ στοχασθῶ,

Πῶς κοῖμα θενὰ κάνω,
ἔς τῆ στράτα μου ἔκει πέρα
σοῦ εἶπα καλημέρα
σοῦ εἶπα σ'ἀγαπῶ !

Συχώρα με νὰ ζήσης,
μὴ θέλεις νὰποθάνω,
συχώρα με μικροῦλα,
δὲ θὰ τὸ ξανακάνω !

ΕΥΧΗ - ΚΑΤΑΡΑ

Ὅταν μικρὸ ἦσον παιδὶ
ἦσον σὰν ἀγγελουδι,
σὰν κρίνο μυρροστόλιστο,
σὰν δροσερὸ λουλουδι,

Ἢ μάνα σου σ' εὐχήθηκε
νὰ σ'ἀγαπήσουν ὅλοι
σὰν πλειὸ καλὸ τριαντάφυλλο
ἔς ἀμάραντο περβόλι !

Μεγάλωσες, και πράγματι
πληρώθηκε ἡ εὐχή της
κι' ὄλο χαρὰ ἐγέμισαν
τὰ στήθια κ' ἡ ψυχὴ της !

Ἄν ἤξευρε ἡ εὐχοῦλά της,
πῶς ἔγινε κατὰρα
και σου γεννᾶ μέσ' ες τὴ καρδιά
πόνους πολλούς, τρομάρα,

Νύχτα και ἔμερα θᾶκλαιγε
μὲ πόνο θὰ ἔθρηνοῦσε
και τὴν εὐχή, ποῦ σου ἔδωκε
πίσω θὰ τὴν ἔζητοῦσε !

Κακιὰ κατὰρα ἔγινε
τῆς μάνας σου ἡ εὐχή,
γιατ' ὄλοι σἀγαπήσανε
και σὺ μέσ' ες τὴ ψυχὴ

Ἐχεις φουρτοῦνα φοβερά,
ποιόνε νὰ ἀγαπήσης,
και τὴν ἀγνή σου τὴν καρδιά
σὲ ποιὸν νὰ τὴν ἀνοίξης !

ΨΥΧΡΗ ΑΓΑΠΗ

Ἄγάπη δίχως κλάματα
δίχως καῦμούς καὶ πόνο,
εἶνε ἀγάπη ψεύτικη
φρεντιᾶς ἀγάπη μόνο!

Ἄγάπη δίχως στεναγμούς
γλύκα καμμιὰ δὲν ἔχει
ἴμοιάζει λουλοῦδι ὄμορφο,
ποῦ ἡ δροσιὰ δὲ βρέχει.

Ἄγάπη μὲ τὰ δάκρυα
σὺν εἶνε ζυμωμένη
εἶνε ἀγάπη ἀληθινὴ
ἀγάπη μαγεμένη!

ΑΠΟΝΙΑ

Ξεφυλλίζει τᾶνθη ὁ χρόνος,
τὴ δροσιὰ τους τᾶγέρι τὴν παίρνει,
κι ὁ κάλυξ ξηρὸς μένει καὶ μόνος
καὶ βοριᾶς ἄμερα νύχτα τὸν δέρνει

Τὴν καρδιά μου ἄγέρι δὲν δέρνει
ψυχρὸς βοριᾶς κακὸ δὲν τῆς κάνει,
ἀπονιά τὴ δροσιὰ της τὴν παίρνει
κι ἀπονιά μαύρη θὰ τὴ μαράνη!!

ΤΩΡΑ ΜΟΝΟ

Τώρα μόνο κατάλαβα,
πῶς μάγαπᾶς ἔς τὰ λήθεια,
πῶς ἢ καρδιά σου σπαρταρᾷ
γὰ μὲ μέσα ἔς τὰ στήθια!

Τώρα μόνο τὸ ἴστεψα,
πῶς μᾶλιστα ἔτι καρδιά σου
γὰ μὲν ἀγάπης δάκρυα,
πῶς χύνει ἢ ματιά σου!

Τόσον καιρό, ποῦ ἔλεγες,
πῶς ἔτρεφες γὰ μὲνα
ἀγνή ἀγάπη ἀληθινή
σὲ στήθη πονεμένα,

Ἄπιστος ἦμουνα Θωμᾶς,
δὲν ἴστεψα σὲ σένα,
ἐνόμιζα τὰ λόγια σου
λογάκια ψυχραμένα.

Τώρα δμως τὸ ἴστεψα
καὶ μοναχός μου λέω,
πῶς μάγαπᾶς ἀληθινὰ
κι' ἀπ' τὴ χαρὰ μου.. κλαίω!

ΘΥΜΑΣΑΙ;

Θυμᾶσαι τὰ φιλάκια μου
τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς μου ;
ἴθυμᾶσαι τὸ χαμόγελο,
ποῦ σοῦ ἔριχνε ἡ ματιά μου;

Θυμᾶσαι, ὅταν ἔγερνες
μέσα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου ;
θυμᾶσαι, πῶς ἐτρέφεσο
μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου ;

Θυμᾶσαι, πῶς μοῦ ἔλεγες
«γιαὶ σένα τί θὰ κάνω ;
ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου
πουλί μου, θάποθάνω» ! !

Θυμᾶσαι, πῶς μοῦ ἔλεγες,
πῶς μένα δὲ χορταίνεις,
πῶς δὲν ἔμπορεῖς χωρὶς ἐμὲ
νὰ ζήσης, πῶς ἔπεθαίνης ;

Ὅλα τὰ ἐλησμόνησες
καθόλου δὲ ἴθυμᾶσαι,
γιατὶ ἐσὺ δὲν ἀγαπᾶς
ἐνῶ ἀγνὸ ἀγαπᾶσαι !

ΣΩΠΑ ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΙΚΟ

Σώπα παραπονιαρίκο,
μὴ κλαῖς σὰν μικρουλάκι,
τὰ δάκρυα σου ἄς πάφουνε
γὰ τρέχουν σὰν τὸ ὄυάκι!

Σώπα παραπονιαρίκο,
σταμάτησε τὸ δάκρυ,
ὄριξε μακρὰ τὸν πόνο σου
εἰς τοῦ βουνοῦ μὲν ἄκρη!

Σώπα παραπονιαρίκο
κι' ὁ πόθος σου θὰ γείνη·
τὸ πείσμα μόνο 'ς τοὺς ἐχθρούς
κ' ἡ λύπη θάπομείνη!

ἘΛΗΣΜΟΝΗΣΕΣ

Ἐλησμόνησες τὰ χάδια μου,
τὰ τροφερὰ μου χάδια,
ποῦ δώριζα 'ς ἐσένανε
τὰ μαγεμένα βράδνα!

Τοὺς ὄρκους σου ἔλησμόνησες,
τοὺς ὄρκους, ποῦ σὲ μένα
κάθε στιγμή μόνο ἔλεγε
μὲ μάτια βουρκωμένα!

Ἐλθὲς ἀπὸ τῆς ἀπείρου,
ἀπὸ τῆς ἀπείρου γὰρ μένα,
τὰ λόγια μου τὰ ἔξασες
τὴν ἀγνάν, τὰ πονεμένα !

Ἐσύ, ἂν μέλησμονήσες
ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπάω
καὶ τραγουδάκια ὄμορφα
γὰρ σένα θὰ σκορπάω !

Θὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σ' ἀγαπῶ,
γιατί, ποιὸς ἔξέρει πάλι,
ς τὸν κόσμον ἴδῶ τὸν ψεύτικο
ς τοῦ κόσμου ἴδῶ τὴν ζάλη,

Ἄν θὰ γυρίσῃ ἡ σφαῖρά σου
κι ἔλθῃς ἔς τὴν ἀγκαλιά μου
καὶ μὲ μετάνοια πολλή
ζητήσῃς τὰ.. φιλιὰ μου !

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ποιὸς ἢ μπορεῖ νὰ μοῦ εἰπῇ
ποῖο ἔχει πλειὰ γλυκάδα,
ἢ ζάχαρις ἢ τὸ φιλι,
καὶ ποῖο πλειὰ νοστιμάδα ;

Τὸ μέλι ναι γλυκύτερο
τ' ὄριμο σταφυλάκι,
ὅλα τὰ ἄλλα τὰ γλυκὰ
ἢ τὸ θεομὸ φίλακι ;

— Τὸ φίλημα ναι πλειὸ γλυκὸν
δροσο ἔς τὰ χεῖλη ἀφίνει
ἔς τὰ στήθη χύνει βάλσαμο
καὶ κάθε πόνο σβύνει !

Τὸ φίλημα ναι πλειὸ γλυκὸν
ἀπ' τὰλλα τὰ γλυκὰ,
ὅταν ἀγνὰ προσφέρεται
μὲ χεῖλη ἀγγελικά !

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ !

Δὲν σ' ἀγαπῶ ; Ἀλλοίμονο !!
ἢ γλῶσσά σου τί ψάλλει ;
Τί λόγι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου
ἐφύγανε καὶ πάλι ;

Ἄν σχίσῃς τὴν καρδοῦλά μου
μὰ θᾶβρης μόνο εἰκόνα
νὰ βροῖσκειται ἔς τὰ βάρη της
σὰν ῥόδο ἔς τὸν ἀνθῶνα !

Ἐσὺ μόνου ἔς τὰ βάθη της
ἔχεις φοιλήτᾳ κτισμένη,
καὶ μέσα ἔχει παντοτεινά
ὡς πον τὰ ζῶ, θὰ μένη !

Γιατί, γιατί ἐτόλμησες
καὶ εἶπες τώρα πάλι
λόγια πικρὰ καὶ μ' ἀναφαν
φωτιὰ κι' ἀνεμοζάλη ;

Γλυκά, γλυκά θὰ σάγαπῶ
θὰ σάγαπῶ ἀκόμα
καὶ τότε, ποῦ θὰ μὲ μισῇ
τὸ μαγεμένο σ' ὄμμα !

ΑΓΝΟΤΗΣ

Τοῦ κήπου σου τὰ λούλουδα
ἴσκιου, δροσιῆς σκορποῦνε,
καὶ σὺ κάτω ἔς τὸν ἴσκιου τους
ῥεμβάζεις καὶ σάκοῦνε !

Μὴ γέροντῃς τόσο, κ' ἡ σκιά
τῶν λουλουδιῶν σκεπάζει
τὸ χιονισμένο σου λαιμό,
ποῦ σὰν κρυστάλλι ἰμοιάζει !!

Μὴ γέρονης, καὶ τὰ λούλουδα
τὸν ἴσκιο τους ἀφίνου
ἔς τὸ κρυσταλλένου σου λαιμὸ
Ξανθῆ, καὶ τὸν μολύνου!!

←☩☩☩→

ἘΣ ΤΗ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Τὰ μάτια σου τᾶγγελικά
μὲ χάρι ἔναι πλασμένα
καὶ μὲ τὸ χρῶμα τοῦρανοῦ
εἶνε ζωγραφισμένα!

Εἶνε ἡ ματιὰ σου ἐλκυστικὴ
χρυσὲς σκορπᾶ ἐλπίδες,
χαρὲς μόνον ἀτέλειωτες
καὶ γελασιτὲς ἀχτίδες!

ᾠ τί χαρά! ἔς τὴ δυστυχιά
ἔς τὴν ἐρημιὰ, ἔς τὸν πόνο!
βρίσκω γλυκειὰ παρηγοριὰ
εἰς τὴ ματιὰ σου μόνο!

←☩☩☩→

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Καρδιά μου, πάψε νὰ πονῆς,
μὴ τρέμης, μὴ παγώνης,
μὴ κλαῖς καρδιά μου, ἔλπριζε,
ἀδίκως μαραζώνεις!

Ὅσο πολλά καὶ σὺ, ματιά,
δάκρυα κι' ἂν χύσης
τὴν ἀπιστη μὲ δάκρυα
δὲν θὰ τὴν συγκινήσης!

Ἐκείνη σ' ἔλησμόνησε,
καθόλου δὲ θυμᾶται
ἔξέχασε, πῶς ἔλεγε,
πῶς θέλει νὰ κοιμᾶται

Ἵτ' ἀγνὸ τὸ στήθος, ποῦ ἐσέ
γλυκεία καρδιά σκεπάζει,
νάκούη τὰ κτυπήματα,
ποῦ ἡ πνοή σου βγάζει!

Σ' ἐπίκρανε, καρδοῦλα μου,
κι' ὅμως θὰ μειανοιώσῃ·
θάρθη καιρός, ποῦ τὴ χαρὰ
καὶ πάλι θὰ σοῦ δώσῃ!

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Σ' ἀγάπησα, σ' ἀγάπησα,
᾽ς τἀλήθεια καὶ μὲ πόνο
σ' εἶχα ὀλόκρυφη χαρὰ
χρυσῇ ἐλπίδα μόνο!

Σ' ἀγάπησα ἀγνότατα
μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου
σ' εἶχα γλυκεῖα παρηγοριὰ
'ς τὰ τόσα βάσανά μου !

Κρυφὸ καμάρι λατρευτὸ
γὰ μὲ ἦσαν 'ς τὰ Ξένα...
ὄνειρα ἔτρεφα γιὰ σὲ
γλυκὰ καὶ χουσωμένα !

Τώρα ἐσὸν μαρνήθηκες
κ' ἔχασα τὴ χαρὰ μου,
'χαθῆκαν κ' ἡ ἐλπίδες μου
καὶ τὰ χρυσᾶ ὄνειρά μου

Τὰ ὄνειρά μου ἔσβύσανε
σὰν τοῦ ἁγιοῦ τὸ κῆμα,
κ' οἱ πόθοι μου ἔχαθῆκαν,
τοὺς σκέπασε τὸ μνημα.

Ζῆσε, ὦ ! ζῆσε μὲ χαρὰ,
εὐτύχει κ' εὐδαιμόνει,
καὶ ὁ Θεὸς τὰ στήθη σου
γλυκὰ νὰ βαλσαμώνη !

*Μένα, ταχὺ τῆς μαύρης γῆς
τὸ χῶμα θὰ σκεπάσῃ
σὲ ἄλλο τῆς καρδούλας μου
ὁ χιτῶνας θὲ νὰ πάψῃ !

Εἰς τῆς ἀγάπης τὸ βωμὸν
τὸ σῶμα θὰ δωρήσω,
χωρὶς ἐλπίδες καὶ χαρὲς
τί θέλω πλειά νὰ ζήσω ;

←*0000→

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙΣ

*Ὅταν βλέπω τὸ φεγγάρι
νὰ πετιέται ἀπ' τὸ βουνὸν
πότε πότε χρυσωμένον,
πότε πάλι σκοτεινόν,

*Ἡ ματιὰ μ' εὐθὺς δακρῶζει
κ' ἡ καρδιὰ σιγὰ χτυπάει,
καὶ ὁ νοῦς μου φτερουγίζει
ἔς τὴν Ξανθήν, ποῦ ἀγαπάει !

Τὸ φεγγάρι, πότε βγαίνει
μὲ χρυσάφια στολισμένον,
πότε πάλι, δίχως λάμψι,
κ' ἄλλοτε, μελανιασμένον !

Τοῦ ἱγιαλοῦ τὸ ἄσπρο κῶμα
μὰ γλυκὰ τὸ καθρεφτίζει,
πότε πάλι μὲ μαυρίλα
ἔς τὸ σκοτάδι τὸ βυθίζει !

Σᾶν τὸ ἄστατο φεγγάρι
κ' ἡ δική μου ἀγάπη ἴμοιάζει
μὲ τὴν ἄστατη καρδιά της
κάθε ἴλιγο μὲ σπαράζει !

Πότε τὸ γλυκύ της γέλιο
ἴμοιάζει σᾶν χρυσὲς ἀχτίδες
καὶ τὰ σιγήθια μου γεμίζει
ἀπ' ὀλόχρυσες ἐλπίδες.

* Ἄλλοτ' ὁ θυμὸς της ὁμως
μαύρη ἀφίνει καταχνιὰ
καὶ σπαράζει τὴν καρδιά μου
ἢ πολλή της ἀπονιά !

ἘΣ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Χελιδόνια, ποῦ πειᾶτε
μ' ἀπλωμένα τὰ φτερά,
ποῦ σκορπᾶτε μὲ τραγούδια
εἰς τὸν κόσμον τὴ χαρά,

Σᾶς ὀρκίζω, ἔς τὴ λαλιὰ σας
νὰ μὴ χτίσετε φωνηὰ
ἔς τὸ παράθυρό της ἄνω,
ἢ πικρὴ της ἢ λαλιὰ

Τὴν καρδιὰ καὶ τὴ ἴδική σας
δίχως πόνο θὰ μαυρίση,
κ' ἢ κακὴ της ἢ γλωσσίτσα
τὰ τραγούδι σας θὰ σβύση !

Ἡ καρδιά μου εἶναι μαύρη,
τὴν ἐμαύρισεν ἐκείνη
μὲ τὴ γλῶσσα τὴν κακιὰ της,
ποῦ φαρμάκι μόνο χύνει !

Χελιδόνια, σᾶς ὀρκίζω,
φύγετε μακρὰ ἔς τοὺς κήπους
γὰ νὰ μὴν ἀκοῦστε ἄκείνης
τῆς καρδιάς τοὺς μαύρους χτύπους.

Μέσ' ἔς τὴν ἀπογὰ γεννήθη,
μέσ' ἔς τὴ ζήλεια καὶ τὸ φθόνο
κ' ἢ καρδιά της χολές, πίκρες
καὶ φαρμάκια χύνει μόνο !

"Η, ἂν θέλετε, καθίστε,
κι' ὅμως μαῦρα, νεκρικά
τραγουδάκια νὰ σκορπᾶτε,
κι' ὄχι ἄγνᾶ κ' ἐρωτικά.

* Η ψυχὴ της εἶναι μᾶρρη
καὶ τραγούδια μαῦρα θέλει,
γὰ ἄγνῆ κ' αἰώνι' ἀγάπη
δὲν φροντίζει, δὲν τὴ μέλει!!

ΧΑΡΑΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΣ

Πεταχίη σὰν πεταλοῦδα
μὲ ὀλόλευκα φτερά
ἔς τὸ παράθυρο προβάλλεις
κάθε βράδυ, μὲ χαρά.

'Απ' τὰγγελικά σου κάλλη
καὶ τὴν τόση σ' ὠμορφιά
'πῆρε κ' ἡ ὠραία φύσις
τὴ ἴδική της φορεσιά!

Γιασεμοῦ λευκότητα ἄχρως
κι' ἄγνοῦ ῥόδου εὐωδιά,
καὶ ἔς τὰ στήθη μαγεμένη
καὶ ὀλόθερμη καρδιά!

Τὶ χαρὰ ἔς τὸ μαῦρο πόνο
καὶ ἔς τὴν τόσῃν ἐρημιά,
ὅταν ἢ γλυκειὰ μορφή σου
ῥίξῃ ἀχτίδα μόνο μιά !

Δρόσοννάματ' ἀναβλύζουν
εἰς τὰ στήθη δροσερὰ
τῆς μελαγχολίας πνίγουν
φέρουν τὴ χρυσῇ χαρὰ !

* Ἀπὸ τῆς θερμῆς σ' ἀχτίδες
καὶ σὲ μένα ῥίξε μιά
νὰ θερμάνῃς τὴν καρδιά μου,
ποῦ τὴν πάγῳσ' ἀπονιά !

← 3002 →

ΚΡΥΦΟΙ ΠΟΘΟΙ

Ἐς τὰ δλόχρῳσα ἔντυμένη
σᾶν χρυσῇ πεταλονδίτσα
ἔς τὸ παράθυρο πετιέσαι
κάθε ἕλιγο μικρουλίτσα.

Τοῦ προσώπου σου τὸ γέλοιο
κ' ἢ γλυκειά σου ἢ μορφή
τὴν καρδιά μου βαλσαμώνουν,
μοῦ μαγεύουν τὴν ψυχὴ !

Σὲ ἀγάπησα σὰν σ' εἶδα
μὲ ἀγνή ἀγάπη μόνο,
καὶ τὸ χτύπο τῆς καρδιάς σου
τὸν αἰσθάνθηκα μὲ πόνο.

Καὶ θέλει καὶ ἐκείνη
νὰ μοῦ πῆ ἐνῶ χτυπάει
κ' ὁμως τὸ κρατεῖ κρυμμένο,
πῶς 'ς τὰ λήθεια μ' ἀγαπάει.

Μὴ διστάζεις μικρολίτσα
ἔλα 'δῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου
τὰ τραγούδια μου νᾶκούης,
ποῦ θὰ ψάλλῃ ἢ λαλιά μου.

"Ελα, ἔλα μὴ φοβᾶσαι
'πές μου, πές μ' ὅ,τι ποθεῖς
κ' ἢ καρδιά μου ὅ,τι θέλεις
θὰ σοῦ δώσῃ παρευθεῖς.

← 59 →

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τα ὠραῖά σου χεράκια
μαργαρίτα ὅπου βροῦνε
τὰ ὀλόλευκά της φύλλα
μὲ λαχτάρα τὰ μαδοῦνε

Ἡ καρδιά σου περιμένει
βιαστικά ἐνώ χτυπᾷ
τὸ στερνό της φυλλαράκι
νὰ βρεθῆ ἔς τὸ «μάγαπᾷ».

Ἡ μορφή σου χαίρει τότε
κ' ἡ καρδοῦλά σου σκιριτᾷ,
κ' ἡ ψυχὴ σου σὰν ἀηδόνη
ἔς τὴν ἀγάπη σου πετιᾷ.

Ὅταν ὅμως παρ' ἐλπίδα
τύχη κ' βρεθῆ ἔς τὸ «δέν...»
δάκρυα τότε θὲ νὰ χύσης
εἶναι οἱ κόποι σου μηδέν!

Ἡ λευκὴ ἢ Μαργαρίτα
εἴμπορεῖ νὰ σὲ γελάσῃ,
μὰ γλυκεῖα ἐλπίδα φέρνει
μὰ, ἔμπορεῖ καὶ νὰ σὲ σκάσῃ!

Τῆς καρδιᾶς μ' ὅμως τὰ φύλλα
ἓνα ἔν' ἂν τὰ μαδήσῃς
ἔς τὸ στερνό της φύλλο, μόνο
«μάγαπᾷ» θὲ νὰ παντήσῃς!

ΚΑΤΑΡΑ

Μὲ παιδεύεις δίχως πόνο
μὲ μισεῖς χωρὶς αἰτία
χολῆς μόνο καὶ φαράμκια
μὲ ποτίζεις, μὲ κακία.

Ἐκουράσθηκα ὁ δόλιος
δὲν ἔμπορῶ πλεῖνὰ νὰ ὑποφέρω
ἢ καρδιά μου στάζει αἷμα
τί νὰ κάμω δὲν ἠξέρω.

Μὲ μισεῖς, δὲν μάγαπάεις,
μὲ φθονεῖς, δὲν μὲ πονεῖς,
τὰ πολλὰ τὰ βάσανά μου
δὲν τὰ ἔχει ἄδῶ κανεῖς.

Μὲ τοὺς ψεύτικους σου ὄρκους
μὲ τὰ τόσα τὰ φιλιὰ σου,
ἔχιδνες καὶ μαῦρα φεῖδρα
ἔγέμησεν ἡ ἀγκαλιὰ σου!!

Τὴν κατάρα μου σάφινω
νὰ τὴν ἔχῃς συντροφιὰ
κ' ἢ καρδιά σου νὰ τρουπιέται
μὲ τοῦ μίσους τὰ καρφιὰ!!

Τῆς μορφῆς σου ἢ ἀχτίδες
λάμπρι πλειὰ νὰ μὴν ἀφίρουν
καὶ τὰ μάτια σ' αἰωνίως
κρῶν δάκρυα νὰ χύνουν!

Ἡ ψυχὴ σου νὰ μὴ ἔβροισκη
εἰς τὸν κόσμον ἡσυχία,
οὔτε ἀγάπη μαγεμένη
οὔτ' ἐλπίδα πλειὰ καμμία

Μοναχὴ μακρὰ νὰ ζήσης
ἔς τοῦ βοῦνοῦ τὴν ἐρημίαν
καὶ τὰ μάτια σου νὰ κλείσης
μέσ' ἔς τὴν μαύρην ἀπονιά !!

ΑΓΑΠΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Ἐστὸν ὁλόδροσὸς τῆς κῆπο
μὰ ὠραία πασχαλιὰ
ἔχει ἀνθίσει, κ' ἔχουν χτίσει
ἀηδονάκια ἔκεί φωληά.

Ἡ σελήνη ὅταν βγαίνει
χρυσωμένη ἀπ' τὸ βοῦνὸ
ἔντροπαλή, καὶ περτάη
μὲ τὸ βῆμα ταπεινό,

Μιά ἀχτίδα της δροσάτη
τὴν ώραία πασχαλιὰ
μὲ δροσοῦλες τὴ φορτῶνει
καὶ μ' ὀλόχρουσα φιλιὰ.

Μι' ἄλλη της ὅμως ἀχτίδα
τὴν ἀγάπη μου χρυσώνει
καὶ τ'ἀγγελικὸ κορμί της
μὲ χαρὰ τὸ στεφανώνει.

Τῆς σελήνης ἢ ἀχτίδες
ἴση λάμπει τώρα χύνουν
τ'ἀνθη της κ' ἐκείνη, μόνο
μὲ μιὰ φορεσιὰ τὰ ἴτύνουν.

Ὅσην ὅμως καὶ ἂν δώσουν
ἔς τοὺς ἀνθούς της ὁμορφιά
τῆς ἀγάπης μου δὲν φθάνουν
τὴν οὐράνια ζωροσφιά!

→☪☪☪←

ΑΠΑΥΔΗΣΙΣ

Ἄπελπις δὲν ἤμουν κι' ὅμως
ἔγεινα, καὶ τί θὰ κάνω!
ἔς τὴν ἀνελπισιὰ νὰ ζήσω
δὲν ἔμπορῶ, θὲ νάποθάνω.

Ἐβαρέθηκα τὸν κόσμον,
δι' ἐμὲ κ' ἢ πέτρες λένε'
τὰ ματάκια μου τὴ μοῖρα
τὴ ἴδική μου πάντα κλαῖνε.

ὦ Θεέ, τὰ βάσανά μου
σβῦσέ τα ἢ πάρ' ἐμένα
δὲν ἔμπορῶ πλειά γὰρ νὰ ζήσω
μὲ τὰ στήθη πονεμένα.

Θέλω, θέλω νὰποδάνω
τὴν γλυκειὰ ζωὴ νὰφήσω,
ὁμως Θεέ μου, πρὶν ἔποδάνω
χάρι μὰ θὰ Σοῦ ζητήσω.

Ἄπ' τοὺς κόλπους τῆς καρδιᾶς της
νὰ μὴ πάρῃς τὴν ἐλπίδα
γιατὶ τότε θὲ νὰ σβύσῃ
τῆς μορφῆς της ἡ ἀχτίδα.

Τρέφε τὴν μὲ τὴν πνοή σου,
ποῦ χαρὲς ἔς τὸν κόσμον φέρνει,
ποῦ τοὺς στεναγμοὺς νεκρῶνει
καὶ τὰ βάσανα τὰ παίρνει !

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΙΣ

Τῆς ἀχτίδες του τὸ βράδυ
τὸ φεγγάρι διὰν χύνη
μονομιᾶς ἀντανακλῶνται
καὶ χρυσώνουν τὴ μυρσίνη.

Τοῦ ἑγιαλοῦ τὸ ἄσπρο κῦμα
μὲ χαρὰ τὸ καθρεφτίζον
καὶ τὰ λούλουδα, τὸν κήπους
μὲ χρυσάφια τὰ στολίζον.

Τα χειλᾶκια σου, κοπέλλα,
δίνουν ἀφθονα φιλιὰ
ἔστὸ μικρό, ποῦ κάθε βράδυ
σφίγγεις μέσ' ἔς τὴν ἀγκαλιὰ.

Τὰ φιλιὰ σου ὅμως ἄκεῖνα
εἰς ἐμὲ ἀντανακλοῦνε
καὶ νομίζω, πῶς τὰ χεῖλη
τὰ ἴδικά σου μέ...φιλοῦνε!

ἸΣΤΟ ΚΑΛΟ

Τώρα θ' ἀπλώσης τὰ φτερά
μακρὰ θὰ πᾶς ἔστὰ ξένα
καὶ θὰ μ' ἀφήσης ἔρημο
μὲ μάτια βουρκομένα.

Ἵστὰ ξένα *κεῖ, ποῦ θὰ διαβῆς
ἐκεῖ ἔτιν ἄλλην ἄκρη
πόνος κανεῖς νὰ μὴ σ'εὔρη
οὔτε καὶ λύπης δάκρυ...

Χαρὲς μόνο κι' ἀνάπαισες
νὰ εὔρη ἢ καρδιά σου
καὶ μόνο δάκρυα χαρᾶς
νὰ χύνη ἢ ματιὰ σου.

Πήγαινε φῶς μου ἔτιδ καλό
πάρε τ' ἀγνὰ φιλιὰ μου
καὶ σὰν θάρθῃς πάλι θάρθῃς
θερμὴ τὴν ἀγκαλιὰ μου.

←*~*~*~*

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΑΤΑΙ

*Ἡ ἀγάπη μου λείπει ἔς τὰ ξένα.
Ἵπῃγε ἔκεῖ τὴ χαρὰ ν' ἀποκλήση,
ἔτι καρδιὰ βίασана ἔχε κρυμμένα,
τὴν ἀγάπη ἔς τὰ μύχη της κλείσει!

Κ' ἢ ἀγάπη γεννᾶ μαύρους πόνους
κ' ἢ ἀγάπη τὰ στήθη μαραίνει,
κι' ὅταν ἔχη καὶ ζήλειες καὶ φθόνους
δυστυχιὰς μὲς ἔστους κόλπους των σπέρνει!

Θάβρη ἔς τὰ ξένα ἄραγ' ἐλπίδα ;
θὰ λείφουν, ἢ λύπες κ' ἢ δυστυχίες
θὲ νάβρη χουσιῆ κι' ἄσπρην ἀχτίδα
ἢ θάβρη θηρία καὶ μαῦρες ὀχίες ;

Ὅ,τι κι' ἂν εὔρη θὰ μὲ ἄθυμᾶται
ὅπου κι' ἂν εἶναι γιὰ μὲ θὰ λέη
μὲ τῶνομά μου, ὦ! θὰ κοιμᾶται
καὶ γ' ἀναμνήσεις πικρὰ θὰ κλαίη!

← ❦ ❦ ❦ →

ΕΛΑ

"Ελα, καὶ σ' ἐλαχτάρησα,
θέλω ἔστην ἀγκαλιά σου
παντοτεινὰ νὰ βροῖσκωμαι
νὰ παίρνω τὰ φιλιὰ σου!

"Ελα, γλυκὰ σὲ καρτερῶ,
ἔστὰ στήθια σου νὰ γείρω
ἐλπίδες λόγι' ἀγγελικὰ
γλυκεῖς παλμοὺς νὰ σπείρω!

"Ελα, κ' ἐφάνη ὁ ἔσπερος·
τ' ὀλόχουσο φεγγάρι
κι' αὐτό, ἦψηλὰ ἔς τὸν οὐρανὸ
τώρα βγαίνει μὲ χάρι.

Ἔλα ἐδῶ, ποῦ τῆς χρυσῆς
ἀχτίδες του σκορπίζει·
τώρα, ποῦ βγήκε ὁ ἔσπερος
καὶ τᾶστροι λαμπηρίζει. .

Θ' ἀκούσης ἀπ' τὰ χεῖλη μου
γλυκὰ τὴν καλησπέρα·
τὸ σκότος θὰ διαλυθῇ
θὰ γεῖν' ἢ νύχτα ἄμερα.

Ἔλα, μὴν ἀπελπίζεσαι
θὰ γείνωμε ζευγάρι,
προτοῦ ὁ χάρος μάπονιὰ
τῆ μὰ ψυχὴ μας πάρη! !

←✠✠✠→

ΝΕΚΡΩΣΙΣ

Ἡ μοῦσά μου ἀπόθανε,
ἢ λύρα μου ἄβουβάθη,
κι' ὁ κτύπος τῆς καρδούλας μου
μέσα ἔζτον πόνο ἐχάθη!

Παλμοὶ δὲν βγαίνουν πλειὰ θερμοὶ
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη,
ἢ μοῦσά μου ἄνεκρώθηκε
ἢ λύρα μου ἄβουβάθη!

Ἐβουβάθηκε δὲν τραγουδεῖ,
δὲν ψάλλει πλειὰ τραγούδι
ἔς τὸν ἔρωτα, ἔς τὴν ἀνοιξι
ἔς τὴ φύσι, ἔς τὰγγελούδια !

Μακρὰ ἔς τὰ ξένα ἔφυγε
ἐκείνη, πάγαποῦσα,
ἐκείνη ποῦχα ἔς τὴν καρδιά
καὶ τὴν ἐλαχταροῦσα !

✠☩☩✠

ΧΑΡΑ - ΛΥΠΗ

Ἐσ τὸ πλευρό σου, δταν μένω,
ἢ ψυχὴ μου φτερουγίζει
εἰς τὰ ὕψη τὰ οὐράνια,
καὶ ἀγγέλους ἀντικρύζει !

Ἐἡ καρδιά μου, ἂν ἔχη λύπη
πάλι τὴ χαρὰ ἔποκτάει,
καὶ ξεχνᾷ κάθε της πόνο
καὶ καλλίτερον ἀγαπάει !

Μά, σὰν φεύγω κ' σ' ἀφίνω,
τὴν σκεπάζει πάλι λύπη
καὶ ἔστοις κόλπους της φωλιάζει
κι' ἀπ' τὰ μύχη της δὲν λείπει!

✠☩☩✠

Π Ω Σ ;

Μὲ κυττάζεις, καὶ νομίζεις,
πῶς ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ·
τὴν καρδιά μου σὺ τὴν ἔπῃρες
ἀλλά, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ;

Οἱ γειτόνοι ἀπὸ ζήλεια
γύρω-γύρω, μᾶς κυτᾶνε
καὶ μὲ τὴ κακιά τους γλῶσσα
ὄλο μᾶς κακολογᾶνε !

Πές μου, φῶς μου, τί νὰ κάμω,
πῶς κρυφὰ νὰ σοῦ τὸ ἔπῶ ;
Τὶ σημάδι νὰ σοῦ δείξω
πῶς ἔς τ' ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ ;

Π Ο Ι Α Ε Ι Σ Α Ι Σ Υ ;

Ποιὰ εἶσαι σὺ, ποῦ ἔρχεσαι
μὲ λόγια χρυσωμένα
ἔς τὰ στήθια μου, ποῦ ἀπονιά
τὰ ἔχει μαραμμένα
παρηγοριὰ νὰ ρίξης ;

Ποιὰ εἶσαι σύ, ποῦ ἔγραψες
γὰ μένα τραγουδάκια,
ποῦ πεταχτὴ γοργόπτερη,
τὰ φλογερὰ χειλάκια
ἔρχεσαι νὰ δροσίσης ;

Ὡς φαίνεται, θᾶσαι θεὰ
καὶ τὸ ἴδικό μου πόνο
τὸν ἔξεύρεις, ποῦναι φοβερός,
καὶ πέταξες, σὺ μόνο
ταχὺ γιὰ νὰ τὸν σβύσης.

Ἐλα καὶ θᾶβρης ἀνοιχτὴ
κ' ἐμὲ τὴν ἀγκαλιά μου
ἔλα γλυκ' ἀπ' τὰ χεῖλη μου
νὰ πάρης δυνὸ φιλιὰ μου
μαζὶ μου γιὰ νὰ ζήσης.

✠☩☩☩✠

ΑΜΑΡΤΗΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ;

Ὅλα τριγύρω σκοτεινὰ
μοῦ φαίνονται καὶ μαῦρα,
φωτιὰ μοῦ καίει τὰ ἴσωτικά
καὶ φλογισμένη λάουρα !

Τοῦ οὐρανοῦ ἢ ὁμορφιᾶς
θαρρῶ μὲ φοβερίζουν,
καὶ μέσ' ἔς τὰ φυλλοκάρδια μου
ἀπελπισιᾶς σκορπίζουν !

Ἡ γῆ θαρρῶ ἀνοίγεται
ἐμένανε νὰ βάλῃ ..
— τῆς τύχης μου θῆναι γραφτὸ
νὰ ζῶ σὲ παραζάλη! —

Θεέ μου, ἂν ἀμάρτησα
συχῶρα με νὰ ζήσω
κι' ὄρκο σοῦ κάνω, πῶς ποτὲ
δὲν θὰ ξαναγαπήσω!

Ἄν ἔφταιξα, π' ἀγάπησα
μ' ἀγνόητα μὲ πόνο
συχῶρεσι, συχώρεσι
Θεέ, ζητάω μόνο.

Ἄλλ' ὅποιος, Θεέ μου, ἀγαπᾷ
ῥωτάω : ἀμαρτάνει ;
ἐγὼ θαρρῶ, πῶς τ' ἅγιο
τὸ θέλημά Σου κάνει !!

ⲉⲓⲟⲩⲛⲓ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ χορδὲς τῆς φτωχιάς μου τῆς λύρας
θὲ νὰρχίσουν νὰ ψάλλουν καὶ πάλι
τοὺς καῦμούς τῆς κακῆς μου τῆς μοίρας,
τοὺς καῦμούς, ποῦνε τόσο μεγάλοι!

Εἶχαν μείνει βουβές τόσο χρόνο
δὲν σκορποῦσαν γλυκὰ τραγουδάκια,
εἰς τὰ στήθια μου εἶχα ἓνα πόνο
ποῦ μαραίνει ἀνθούς λουλουδάκια.

Ἡ Φτωχιά μου ἢ λύρα θάρσιση
τραγουδάκια γλυκὰ νὰ σκορπάη,
ὁ παλμός της θὲ νὰντιλαλήση
ἔς τὴν καρδοῦλα, ποῦ μόνο ἀγαπάει.

Κι' ἂν ἐκείνη καὶ πάλι σωπάση
κι' ἂν ἔς τὸν ἤχό της δὲν ἀπαντήση,
ἢ φωνή της γιὰ πάντα θὰ πάψη
ἢ ἤχώ της γιὰ πάντα θὰ σβύση!

ΘΑΒΡΩ ;

Ἡ πρώτη μ' ἀγάπη ἐχάθη,
ὁ παλμός της καρδιᾶς της ἐσβύσθη
σὰν ἄνθος ὠραῖο μαράθη,
σὰν φρύγανο χάμου κνλίσθη

Εἶχε μοῖρα κακιά, μαυρισμένη,
τὴ φθονοῦσε, γιατί ἔχε καρδιά,
ποῦ ἔτὰ μύχη της εἶχε κλεισμένη
παραδείσου πνοὴ κ' εὐωδιά!

Ἄλλοῦ δὲν θὰ βρῶ τὴν καρδιά της
τοὺς παλμούς της δὲν θάπαντήσω
τὴ γλυκεῖά τὴ μορφή, τὴ ματιά της
ἔς τὸν αἰῶνα... δὲν θάνατικρῶσω!

Ἐστὸ κόσμος τὸν ψεύτη, τὸν πλᾶνο
τριγυροῦν χίλιες δυὸ ὁμορφιές
κ' ἡ καρδιά μου πονεῖ, τί γὰρ κάνω;
Δὲν ἠξέρω τς' ἀγνές των ψυχές!

Ποιά ψυχὴ τῆς ψυχῆς της γὰρ μοιάζει;
Ποιά καρδιά σὰν κι' αὐτῆς γὰρ κυπάει;
Νὰ τὸ μαρτύριο ποῦ με σπαράζει:
«Θᾶβρω καρδιά γὰρ μάγαπάει;»

Ἡ πρώτη μ' ἀγάπη μ' ἀφῆκε
τῆς καρδιᾶς της ἐπάψαν οἱ χτύποι,
τὴ χαρὰ ἔς τοὺς ἀγγέλους εὐροῆκε,
κ' ἐγὼ; ... στεναγμοὺς πόνους καὶ λύπη.

Π Ω Σ

Μ' ἐρώτησες γιὰ τὰ σοῦ πῶ, σὰν φῶς μου, ἀποθάνης
ἂν θᾶλλθω ἔτσι ματάκια σου γλυκὰ φιλιὰ ν' ἀφῆσω,
μοῦ εἶπες, ἂν σὲ ἀγαπῶ, μοῦ εἶπες τί θὰ κάνης
ὅταν ἐγὼ τὰ μάτια μου γιὰ πάντα θὰ τὰ κλείσω,

— Σὰν τὸ κορμάκι νεκρωθῆ ὅσα φιλιὰ κι' ἄν πάρη
ὅσα φιλάκι' ἀγγελικά κι' ἄγνὰ κι' ἄν τοῦ δωρήσουν,
ποτέ, ποτέ, δὲν ἤμπορεῖ ναῦρη ζωὴ καὶ χάρι'
μὲ τὰ φιλιὰ ἀδύνατον ζωὴ νὰ τοῦ χαρίσουν!

Ἀκόμη μὲ ἐρώτησες τὸ πῶς θὰ σὲ φιλήσω,
κι' ἄν θὰ ὑποφέρω τὸν καῦμό, ποῦ ὁ χωρισμὸς θὰ φέρη,
κ' ἐγὼ σοῦ εἶπα, πῶς μαζί μ' ἐσὲ θὰ ξεψυχήσω,
χωρὶς ἐσὲ αὔρα γλυκειὰ δὲν βρίσκω εἰς τὰ γέρι!

— Ἄν ὁμως τὰ ματάκια μου, πρῶτα ἐγὼ τὰ κλείσω,
ἄν τὸ κορμί μου, πλειὸ ἔμπροστιά γεινήη κοῦο σὰν χιόνια
θέλω κ' ἐγὼ, ἀγάπη μου, γλυκὰ νὰ σέρωτήσω
θὲ νὰ ἔμπορέσης καὶ ἐσὺ νὰ ζήσης τότε μόνη;

Πῶς θὲ νὰ ρθῆς ἔστην ὄψι μου ἄγνὰ φιλιὰ ν' ἀφήσης;
Μὲ ποιά καρδιά, μὲ τί καῦμό θὰ μ' ἀποχαιρείσης;
Θὲ νὰ ἔμπορέσης τότε σὺ νὰ ζήσης, φῶς μου μόνη;
Πῶς θὰ περάσουν τῆς καρδιάς οἱ φοβεροὶ τῆς πόνοι;

← 303 →

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ φύσις γελᾷ, σκιροῦνε τὰ ἠδόνια,
τραγουδία μὲ πόνο τριγύρω σκοροποῦνε,
ἀρχίζον νὰ λιώνουν, νὰ φεύγουν τὰ χιόνια·
τὰ ἄνθη, τὰ κλώνια μὲ χάρι ἀνθοῦνε!

Σὺ κλαίεις μονάχα, θρηγεῖς καὶ φωνάζεις,
τὰ στήθη σου φθείρεις, τ' ὠραῖό σου τ' ὄμμα
ἄχ μαῦρο ἀπ' τὰ στήθη πικρὸν ὄλο βγάζεις,
μονάχη γυρθεύεις νὰ 'μπῆς μέσ' ἔστο χῶμα !

Μὴ κλαῖς τόσο κόρη, μὴ δακρυα χύνης,
τὰ δάκρυα μάθε, δὲ σβύνουν τὸν πόνο,
μαραίνεσ' ἀδίκως, δὲν πρέπει νὰ φθίνης,
σκόρπα τραγούδια καὶ γέλοια μόνο !

Ἐκεῖνο τὰηδόνι, π' ἔσκόρπα τραγούδια
μὲ γλῶσσα γλυκειά, φαιδρὰ μαγεμένα,
'πάνω ἔστα ῥόδα τὰ ἀγνά τὰ λουλούδια,
τῆς καρδιᾶς σου τὰ φύλλα τᾶχει καυμένα !

Πέταξε πῆγε μακρὰ εἰς τὰ ξένα
σκληρὰ ἔχε καρδοῦλα, σὲ ἄφησε μόνη,
παρέβη τὸν ὄρκο ποῦπε σὲ σένα,
πιστὸ ἄχ δὲν ἦταν, ἀλλ' ἄστατο ἀηδόνι !

Μὴ κλαίεις γιὰ τοῦτο, δὲν εἶσαι ἡ πρώτη,
κι' ἀδόνια ψάλλον χιλιάδες ἔστους κήπους,
βάλσαμο θᾶβρης μονάχα ἔς τὴ νειότη'
'κείνη ἀκούει τῆς καρδιᾶς σου τοὺς χτύπους !

ΠΗΓΑΙΝΕ

Πήγαινε νάβρης τὴ χαρὰ ἄλλου, μακρὺ ἀπὸ μένα,
γιατὶ ἐγὼ σ' ἀγάπησα μὲ στήθια πονεμένα
κι' ὁ ἄμοιρος δὲ ἔμπόρεσα αὐτὴ νὰ σοῦ χαρίσω!
Πήγαινε, φῶς μου, πήγαινε, κ' ἐγὼ ἄς ξεψυχῆσω!

Πήγαινε νάβρης πλείο γλυκὰ φιλάκια δροσισιμένα,
γιατὶ ὅσα σοῦ ἔχαριζα ἦτανε ποτισμένα
μὲ πίκρες μόνο ἀφθονες, ἀγνὰ φιλιὰ δὲν ἦσαν,
ἀλλὰ φιλιὰ φαρμακερά, ὀχιᾶς φιλάκια ἦσαν!

Πήγαινε νάβρης ἀγκαλιὰ νᾶναι θερμὴ ἑστάληθεια!
ἄντε νὰ γείρης τὸ κορμὶ ἔς ἄλλης ἀγάπης στήθια,
γιατὶ ἐμὲ τὰ στήθια μου ψυχρά ἔναι σὰν τὸ χιόνι,
κι' ὁ χτύπος τῆς καρδούλας μου τοὺς πόθους σου νεκρώνει!

Πήγαινε, φῶς μου, πήγαινε, τὴν ἄδεια σοῦ δίνω
κ' ἐγὼ γιὰ σὲ ἄς χάνωμαι, κάθε στιγμὴ ἄς φθίνω!...
Τότε θὰ νοιώσης καὶ θὰ πῆς τσ' ἀγάπης μου τὸν πόνο.
πῶς, μὴ καρδιὰ σ' ἀγάπησε σὰν τὴ ἑδική μου μόνο!!

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἦλιε, ποῦ ῥίχνεις τῆς χρυσῆς κι' ὀλόθερμης σ' ἀχτίδες,
σήμερα θέλω νὰ μὴ βγῆς, ἄφησ' τὸν κόσμον μαῦρον,
μὲ δέρνει μαύρη ἀπελπισιά, δὲν ἔχω πλεῖα ἐλπίδες·
μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι τὴ γλυκεῖα ἐλπίδα ἴσως ναῦρω!!

Ἄστέρια, ποῦ στολίζετε τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
μὲ σαπφειρένιες ὠμορφιές, μὲ φωτεινὰ στολίδια
καὶ σεῖς, καὶ σεῖς ἀφῆστέ τον ἔς τὸ σκοτεινὸ τὸ χρῶμα,
μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι παίξετε ὀλόκρυφα παιχνίδια!

Καὶ σὺ φεγγάρτ ἀργυρό, ποῦ ἔς τὸ σκοτάδι ἀπλώνεις
ὀλόχρυσες ἀναλαμπές κρυμμένο μεῖνε ἀπόψε,
καὶ σὺ, ποῦ τὰ τριαντάφυλλα τὰ λούλουδ' ἀργυρώνεις
ἀπόψε θέλω νὰ μὴ βγῆς, ταχὺ τὸ φῶς σου κόψε!

Ἐστὸν κόσμον τὸν ὀλόφωτο μονάχα λύπες εἶδα.
ἐγέμισαν τὰ στήθη μου μ' ἀπελπισιές, μὲ πόνους,
χαρᾶς γλυκειᾶς μέσ' ἔς τὴ καρδιά δὲν ἔχω μίαν ἀχτίδα,
συντρόφους μ' ἔχω τοὺς φριχτοὺς τοὺς στεναγμούς μου
[μόνους.

Ἐτραγούδησα τὴν ἀνοιξὶ μ' ἀμέτρητα τραγούδια
ἔς τῆς ὠμορφιᾶς ἐχάραξα στίχους γεμάτους πόνο,
ἔς τῆς μαγεμένης τῆς βραδείας, ἔς τοὺς κήπους ἔς τὰ
[λουλούδια
ἕμνους γλυκεῖς ἐτόνισα, χαρᾶς τραγούδια μόνο!

Φεύγω, κι' ἀφήνω τσ' ὠμορφιές μὲ μάτι βουρκωμένο,
φεύγω, γιατί μὲ ἄφησε ἡ ἀσπροφύορα ἐλπίδα
φεύγω, γιατί ἔμαι μοναχό, ξένο κατατρεμένο,
τὰ στήθη μου παρηγοριᾶς δὲν τὰ θερμαίνει ἀχτίδα.

Τώρα ποῦ φεύγω ἔς ἄλλη γῆ ἐνθύμιο ἀφίνω
τοὺς ὑστερνοὺς τοὺς στίχους μου, καὶ θάγραφα ἀκόμα
μὰ ὁ χρόνος τώρα μ' ἄφησε καὶ τὰ ματάκια κλείνω
καὶ τρέχω τὸ κουφάρι μου νὰ κλείσω μέσ' ἔς τὸ χῶμα!

ΠΩΣ ΝΑ Σ' ΟΝΟΜΑΣΩ

Μοναχὴ σου πάλι χῶρις νὰ σ' τὸ εἰπῶ
ἦλθες ἔς τὴ θερμὴ μου τὴ γλυκεῖ ἀγκαλιὰ
καὶ μ' ἀγάπης πόνο, μοῦπες «σάγαπῶ»
«πάρε, φῶς μου, πάρε δυὸ ἀγνά φιλιὰ»!

Πῶς νὰ σ' ὀνομάσω δὲν ἤξερω πάλι,
μὰ μοῦ λὲς «θυμώνω» μὰ μοῦ λὲς «πονῶ»
μὲ κρατ' ἢ καρδιά σου εἰς αἰῶνια ζάλη
χίλιες ἔχω σκέψεις σὰν τρελλὸς γυρνῶ!

Δρόμο νάχης ἕνα νὰ μὴ τὸν ἀλλιάζης·
ἕνα μόνο πόθο μὰ μονάχα γνώμη
γιατὶ θὰ θυμώσω, καὶ σὺ θὰ γρινοιάζης
κ' ἐν ᾧ θὰ μοῦ λέγης μὰ γιατί ἀκόμη

Νῆσαι θυμωμένος καὶ κακὸς γιὰ μένα
«ἔχε 'γειὰ» θάκούσης κι' ἄλλο περιστέρι
μὲ λευκὰ φτερούγια μὲ καλεῖ στὰ ξένα
ἔς τὴ θερμὴ φωνά του γιὰ χρυσό του ταῖρι!!

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Τάνδονια ψάλλουν 'ς τὰ κλαδιὰ γλυκύτατα τραγούδια,
ὁ ἥλιος βγαίνει χαρωπὸς κι' ὁ οὐρανὸς γελάει,
ἡ φύσις ὅλη 'γέμισε ὁλόδροσα λουλούδια
τὸ ποταμάκι τραγουδεῖ μὲ φλοῖσθο σὰν κυλάει!

Τὴν πονεμένη μου καρδιά, τίποτε δὲν εὐφραίνει
'ςτὰ φύλλα της ἐρρίζωσε πικρὴ μελαγχολία
'ς τοὺς κόλπους της μαύρους καύμους καὶ πίκρες πάντα
| φέρνει·
'ς τὴ γῆ δὲ βρίσκω ἀπόλαυσιν, οὔτε χαρὰ καμμία!

Πονεῖ ἐκείνη π' ἀγαπῶ, μελαγχολεῖ, στεναίνει,
'ςτὰ στήθια της, ποῦ' μοιάζουνε σὰν τὰ λευκὰ κρυστάλλια
ἡ λύπη ἔκτισε φωνά, τὰ σπλάχνα της σπαραίνει
καὶ ἡ καρδιά της μὲ καὶμὸ κτυπᾷ σιγὰ κι' ἀγάγια!

Ὅταν ἐκείνη χαίρεται, κ' ἐγὼ σκιρτῶ καὶ χαίρω,
μὰ σὰν τὴ βλέπω νὰ πονῆ τὸ βλέμμα μου δακρύνει
μαζὶ μ' ἐκείνη συμπονῶ, μαζὶ της κ' ὑποφέρω
καὶ τὴν καρδιά μου ὁ πόνος της τὴ σφάζει, τὴ ραγίζει!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Μοῦ εἶπανε, κάθε στιγμή, πῶς λές τὸ ὄνομά μου,
ἀπ' τὸ χρυσὸ τὸ στόμα σου, ὅτι ποτὲ δὲν λείπει,
πῶς ἡ καρδιά σου χαίρεται μονάχα 'ς τᾶκουσμά μου,
καὶ κάποτε, πῶς σοῦ γεννᾷ καὶ μαυρισμένη λύπη!

Μοῦ εἶπανε πῶς μάγαπᾶς, πῶς μὲχεις ἴσῃ καρδίᾳ σου,
πῶς μόνο ἐμέ παντοτεινὰ μονάχα συλλογεῖσαι,
πῶς δάκρυα γλυκύτατα γιὰ μὲ χύν᾿ ἢ ματιὰ σου,
κι' ὅπου κι' ἂν εἶσαι πάντοτε, πῶς μέναν ἔνθυμεισαι!

᾽Ω ! τὴ χαρὰ ! τὴ εὐτυχία ! δὲν εἶχα τέτοια ἐλπίδα
ἐνόμιζα πῶς μ' ἀγαπᾶς χωρὶς κανένα πόνο,
μὰ τώρα μέσ' ἴσῃ στήθῃ μου μιὰ χρυσομένη ἀχτίδα
ἐξέλαμψε, κ' ἐπίστεψα πουλί μου, τώρα μόνο !

Τὴ θὲς γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου σὲ σένα νὰ χαρίσω;
Θέλεις παλάτια ὠμορφα παλάτια μαγεμένα
ἢ θέλεις τὴν καρδοῦλά σου στὰ στήθια μου νὰ κλείσω
ποῦ ἐρημιὰ τὰ ἔμαρνε καὶ τᾶχει ψυχραμένα ;

Ὅ,τι ζητήσης, μὲ χαρὰ, ταχὺ θὰ σοῦ τὸ δώσω,
ὅ,τι μοῦ ἴπῃς, ἀγάπῃ μου, ε' ἐσὲ θὰ τὸ δωρίσω,
τοὺς πόνους μου, τοὺς πόθους μου ε' ἐσὲ θὰ φιερώσω·
ἐγὼ γιὰ σένα χάνομαι, γιὰ σὲ θὰ ξεψυχήσω !

←→

ΑΣΤΑΣΙΑ — ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ

᾽Σ τὸν κόσμῳ μιὰν ἀγάπησα μὲ τὴν καρδίᾳ, ἴσῃ τάλήθεια,
τὴν ἐκλείσα μέσ' ε' τὰ θερμὰ κι' ὀλόαγνα μου στήθια·
γιὰ μὲ γλυκεῖα ἦταν ζωὴ κι' ὠραῖο ἀγγελουδι,
τοῦ παραδείσου ὠμορφο κι' ὀλόδροσο λουλουδι !

Ἦ ἐκείνη τὴν καρδοῦλά μου τὴν ἔστῃσα γιὰ θρόνον
κέπάνω 'κεῖ βασίλισσα τὴν 'κάθισα μὲ πόνο,
μέσ' ἔς τοὺς θερμοὺς τοὺς κόλπους τῆς ἐκείνης τὴν
|εἰκόνα
βαθειά-βαθειά τὴν ἔκλεισα νὰ μένη ἔς τὸν αἰῶνα !

Εἶχε τροφή τῆς τὰ γλυκὰ κι' ὀλόδροσα φιλιὰ μου,
κρεβάτι ἀνθοστόλιστο μόνο τὴν ἀγκαλιὰ μου,
μ' αἴσθημα τὴν ἀγάπησα καὶ ὄχι μὲ συνήθεια,
ποῦ ἀγαποῦνε τὰ ψυχρὰ καὶ νεκρωμένα στήθια !

Λατρει' ἀπεριόριστη ἐπρόσφερα ἔς ἐκείνη
ἀπ' τὸ πρῶν, ὡς που νὰ βγῆ τὸ βράδυ ἢ σελίνη,
καὶ πάλι σὰν ἐβράδυναζε μὲ τῆς νυχτιᾶς τὰ ἄστρα
σὰν λούλουδο τὴν ἔβλεπα ἔς ἀλαβαστρένια γλάστρα !

Τὴ 'φύλαγα ἀπ' τῆς πνοῆς τάγερα ποῦ 'φυσσοῦσε
ἀπ' τῆς τρομάρες π' ὁ βοριάς ἐδῶ κ' ἐκεῖ 'σκορποῦσε,
ἀπὸ τὸ κύμα τῆς ζωῆς, ποῦ πόνους πάντα φέρνει
κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια, ποῦ φθανεῖ καὶ τῆς χαρὲς μᾶς παίρνει.

Τὸ βλέμμα τῆς τῶχα θερμὴ κι' ὀλόχρυσον ἀχτιδα
ἔς τὰ βάσανα μου ἄφθαστη κι' ὀλόγλυκειαν ἐλπίδα !
μ' ἐθέρμαινε κι' ἐνόμιζα ἀπὸ τὸ βιοὶ τὸν πλᾶνο
πῶς μ' ἔφερνε ἔς τῆς ὠμορφίης τοῦ οὐρανοῦ ἀπάνω !

Ούτε στιγμήν δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου,
μέσ' ἔς τὴν καρδιά της ἴσκόρπαγε ἢ ὀλόγλυκεια λα-
[λιά μου
τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης μου τοὺς πόθους τῆς καρδιᾶς μου,
καὶ τὴ χαρὰ ἔς τὴ ὄψι της τὸ γέλοιο τῆς ματιᾶς μου!

Ὅρκο μεγάλο ἔκαναμε ἔς τὸ πρῶτο φίλημά μας
ἔς τὴ πρώτη τὴν ἀγάπην μας, ἔς τὰ γνὸ τὸ αἰσθημά μας
μαζὶ τὰ δυὸ νὰ ζήσωμε μ' ἀγάπην ἔς τὸν αἰῶνα
μέσ' ἔς τὸν ἀγνὸ καὶ ἄφθαρτο τοῦ ἔρωτος ἀνθῶνα!!

Τώρα; ὦ! τὸν ἐξέχασε τὸ ὄρκο της ἐκεῖνο
τὸ πρῶτο μας τὸ φίλημα ποῦταν ἀγνὸ σὰν κρίνο·
ἄλυσμόνησ' ἔλυσμόνησε καθόλου δὲ ἄθυμάται
καρδιά δὲν ἔχει νὰ πονῇ, καρδιά, ποῦ νὰ λυπᾶται!

Μ' ἀρνήθηκε δὲν μάγαπᾶ, ἄλυσμόνησε ἔς τάλήθεια
καρδοῦλα εἶχε ἄστατη κρυμμένη μέσ' ἔς τὰ στήθια!
ἄλλη φορὰ γλυκὸ φίλι ἔς ἐμὲ δὲν θὰ χαρίση
ὄρκο μου ἔκαμε φριχτὸ πῶς θὰ μὲ λησιμονήση!

Χωρὶς αἰτία μ' ἄφηκε ἔς τὴ μοναξιά, καὶ κλαίω,
δὲ θέλει πλειὰ τοὺς πόθους μου ἔς ἐκείνη νὰ τοὺς λέω!
Φύγε μου εἶπε, πύγαινε ἄλλη νὰ ἀγαπήσης
μαζὶ μ' ἐμὲ οὔτε στιγμήν ποτὲ πλειὰ δὲν θὰ ζήσης!

Καρδιά δὲν ἔχω ἄστατη καρδιά σὰν τὴ καρδιά της,
τὸ γέλοιο μου ναι σταθερὸ δὲν ἰμοιάζει τῆς ματιᾶς της.
Ἐς τὸν κόσμον μιὰν ἀγάπησα, ἄλλη δὲν θάγαπήσω,
ἐκείνη ἂν μάρνήθηκε, μονάχος μου θὰ ζήσω !

Μόνος θὰ ζῶ, μὰ ἔς τὴν καρδιά τσ' ἀγάπης μου ὁ πόνος
παντοτεινὰ θὰ βρίσκεται, κι' ὁ κλέφτικος ὁ χρόνος
ἔς τὴ λήθη, ἔς τὴ λησιμονησιὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸν εῖψη
παρὰ ὁ χάρος μοναχὰ τὰ μάτια σὰν μου κλείση !

Ὅμως καὶ μέσ' ἔς μνημῆμά μου καὶ μέσ' ἔς τῆς γῆς τὸ
χωρὶς παλμοὺς κι' ἂν βρισκῶμαι θὰ τὴν ἄθυμῶμαι ἀκόμα,
τὴν πρώτη τὴν ἀγάπη μου π' ἀγάπησα μὲ πόνο
καὶ μέσ' ἔς τὸ κρῦσ μνημῆμά μου θὲ νὰ ἄθυμῶμαι μόνο !!

✠☩☩☩✠

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ

Ἦλθε μ' ἀνθισμένα ῥόδα κ' ἡ γλυκεῖα ἡ Πασχαλιὰ
τώρα ἔφυγαν τὰ πάθη ἀπ' τῆς μαῦρες τῆς καρδιῆς,
τῆς νεότητος ἀνοίγει ἡ ὀλόθερη ἀγκαλιὰ
κι' ἀπ' τὰ στήθια βγαίνουν πόθοι φορτωμένοι μυρωδιές !

Ἦλθε μάνθισμένα ῥόδα ἡ ἀγνή ἡ Πασχαλιὰ,
κάθε μῖσος τώρα σβύνει, κ' ἔρχεται χαρὰ χρυσῆ,
τὰ χειλάκια δίχως ζήλεια, δίνουν παίρνουνε φιλιὰ,
τὸ ἀγνό μου τὸ φιλάκι τὸ ἄλαχτάρησες κ' ἐσύ.

Μιά κρυφὴ ἔχεις λαχτάρα, τὰ ματάκια 'σ τὸ 'μιλοῦνε,
θέλεις μὲ χαρὰ νὰ γείρῃς, 'ς τὴ θερμὴ μου ἀγκαλιά,
τῆς καρδούλας σου οἱ χτύποι 'δῶ κ' ἐκεῖ τάντιλαλοῦνε,
πῶς τὰ χεῖλη σου 'ποθῆσαν τὰ γλυκά μου τὰ φιλιὰ!

*Ἐλ' ἀγάπη μου, καὶ τώρα δὲν θὰ τάρνηθῶ σὲ σένα
ἔλα γεῖρε, ἔλα γεῖρε 'ς τὴ θερμὴ μου ἀγκαλιά,
τὰ χεῖλάκια μ' ἂν καὶ τᾶχη ἡ καρδιά σου πικραμένα
μὲ χαρὰ θενὰ σ' ἀφήσουν νὰ τοὺς δώσης δυὸ φιλιὰ!

ΚΑΚΟΙ ΓΕΙΤΟΝΟΙ

Κακοὶ γειτόνοι, ἀφήσετε τὴ χρυσαλίδα ἐκείνη,
ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ φτερά ζητᾶ νὰ ξεπετάξῃ
σὲ κάποιον λούλουδο ἀγνό, ποῦ ὁμορφιά τὸ ντύνει,
'ς τὰ ὄροσερά τὰ φύλλα του 'λίγο νὰ ξαποστάσῃ.

Τὰ βλέμματά σας στρέψετε ἄλλοῦ, μὴ τὴν κυττάτε,
ἀφήσετέ την νὰ χαρῆ τῆς νεότης τὰ παιχνίδια,
οἶχτο γιὰ 'κείνη λάβετε, μὴ τὴν κακολογᾶτε,
μὴ τόση ζήλεια δείχνετε 'ς τὰ τόσα τῆς στολιδία!

Εἶν' ἁμαρτία νὰ χαθῆ ὁ πόθος τῆς καρδιάς της
κ' ὕστερα σεῖς καὶ μόνο σεῖς θενάχετε τὸ κρῖμα,
μὴ θέλετε τὰ θέλγητρα τῆς τόσης ὁμορφιάς της
μονάχ' ἀπὸ τὸ φθόνο σας νὰ κρύψετε 'ς τὸ μνήμα!

Εἶναι κακὰ καὶ βάσκανα τῆς γειτονιάς τὰ μάτια
ζηλεύουν, δὲν ἀφίνουνε τὸν κόσμον ἔς ἡσυχία,
σχιζοῦν τῆς δόλιες τῆς καρδιές, τῆς κάνουνε κομμάτια,
κ' ὕστερα τί τὸ ὄφελος; . . . τοὺς μένει ἢ . . . κακία.

✠☩☩✠

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Τώρα ποῦλθαν τὰ λουλούδια καὶ τοῦ Μάν ἡ δροσιές,
ποῦ ἡ φύσις τῆς λαμπρές της ἔντυθηκε τῆς φορεσιές,
ἔπεταξες εἰς πεταλοῦδα μὲ δόλοχρυσά φτερά
κ' ἦλθες ἔς τὴ παλιὰ φωλιά σου κ' ἔφερες χρυσοῦ χαρά,

Ἡ καρδιά μου ἦταν μαύρη γιὰτὶ ἔλειπες ἔς τὰ ξένα
κάθε ἄλλο ἐμελαγχόλει, δάκρυ ἔχυνε γιὰ σένα,
ὅμως τὴν γλυκειά κοὶ πάλι τὴ χαρά της ἀποκτάει
καὶ ἀρχίζει μ' ἀρμονία εἰς καὶ πρῶτα νὰ κτυπᾷ.

Ἦλθες ἦλθες καὶ τὰνδόνια ψάλλουνε γλυκὰ τραγούδια
μέσ' ἔς τοὺς ἀνθισμένους κήπους, ποῦ μοσχσοβολοῦν
[λουλούδια].

Τώρα ποῦλθες θενάνοιξεν ἡ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
καὶ τοὺς πόνους μου θὰ σβύσουν τὰ γλυκὰ σου τὰ φιλιὰ!

✠☩☩✠

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

Μὲ τί φαρμάκια, πές μου το, ἐμὲ θὰ φαρμακώσης;
Νομίζω πῶς ἐσένανε κακὸ δὲν ἔχω κάμει,
γιὰτὶ ἀπόφασι ἔλαβες φαρμάκι νὰ μοῦ δώσης;
Γιὰτ' ἡ καρδιά σου βάλθηκε τώρα νὴ μάποκάμη;

Πές μου τὸ δηλητήριο, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πάρω,
δὲν θέλω, σὺ ἀγάπη μου, κόπο γιὰ μὲ νὰ κάνης,
πές μου, κ' ἐγὼ μονάχος μου θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ χάρο·
ἀλλά, γιὰ 'πές μου, σ' ἐρωτῶ, γιὰτι θὰ μάποθάνης;

Ὡς φαίνεται, βαρέθηκες νάκοῦς πῶς σ'ἀγαπῶ,
βαρέθηκες λόγια χρυσᾶ νάκούης ἀπὸ μένα,
δὲν θέλεις πλειά ἐρωτικά τραγουῖδια νὰ σκορπῶ
μὲ λύρ' ἀγνή κι' ἁρμονική, μὲ στήθη πονεμένα!

Ἄν εἶναι αὐτὸς ὁ πόνος σου, ἀγάπη μου, δὲν φταίω,
μέσ' ἔς τὴν καρδιά ἀγνοὶ παλμοὶ δὲν μένουνε κρυμμένοι,
κι' ἂν μὲ τὴ λύρα μου ἔς ἐσὲ γλυκὰ τραγουῖδια λέω
εἶναι ἡχὼ τῶν χτύπων τῆς π' ἀέρας σοῦ τὴν φέρνει!

Καὶ ὅμως κάμε ὅ,τι ἔμπορεῖς, τάχυνε τὸ σκοπὸ σου
δῶσέ μου δηλητήριο, πικρὸ μονάχα νᾶναι,
φρόντισε τὸ ταχύτερο . . . διῶξε μ' ἀπ' τὸ πλευρό σου
μὴ κάθεσαι ἀγάπη μου, ὅ,τι θὰ κάνης κάνε!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τὰ κοραλλένια χεῖλη σου, τὰ ὠμορφά σου μάτια,
τὸ μαγεμένο γέλιο σου, κ' ἡ τόσο ὠμορφιά σου
ὅλο τὸν κόσμον ἀξίζουνε, σμαράγδια καὶ διαμάντια.
Ὡ! εἶνε ἀνεχτίμητη κ' ἡ μάγος ἡ καρδιά σου.

Μέσα της κρύβει θησαυρούς, 'ς τῶν κόλπων της τὰ βάθη
χίλιες ἐλπίδες μυστικές, ἀγνή ἀγάπη μόνο.
βάλσαμο χύνει ὀλόγυρα καὶ χάνονται τὰ πάθη,
καὶ μὲ χαρὰ γοργόφτερη διώχνει τὸ μαῦρο πόνο.

Ἐμὲ σκλάβο της μὲκανε, δὲν ἤθελα νὰ γείνω
γιατ' ἄλλη τὴν καρδοῦλά μου τὴν ἄρπαξε πρὸ χρόνου,
σὰν ἔγεινα, δὲν εἰμπορῶ παρὰ νὰ ὑπομείνω
καὶ τραγουδάκια νὰ σκορπῶ λύπης χαρᾶς, καὶ πόνου

Ἔλα ποῦ σκλάβο μ' ἔκανες μαζί μου γιὰ νὰ μείνης,
παρηγοριά 'ς τὰ βάσανα τὰ τόσα μου νὰ χύσης,
φίλη πιστὴ 'ς τὴν ἐρημιὰ τὴν τόση μου θὰ γείνης,
κι' ὅταν θὰ φύγῃ ἡ ψυχὴ τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείσης!

ΜΟΥ ΤΩΠΕ ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

«Μὲ ἐρωτεύεσαι θερμῶς» καὶ σὺ ἂν δὲν τὸ εἶπες
μοῦ τῶπε τὸ γαρύφαλλο ποῦ εἶχες εἰς τὰ στήθῃ·
εὐθύς οἱ πόνοι μ' ἔφυγαν μαζί κ' ἡ τόση λύπη
ἔχαθῆκαν, καὶ τὰ βάσανα ἔπνιγῆκανε 'ς τὴ λήθη.

Ἄν θέλῃς μὲ τὰ λούλουδα τὸν ἔρωτα νὰρχίσης
θενάποτύχης ξεῦρε το, βάλε το 'ς τὴν καρδιά σου,
σὲ 'μένα μὲ τὴ γλῶσσά σου ποτὲ ἂν δὲν ἔμιλήσης
ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ χαρῇ ἡ θελκτικὴ ματιὰ σου.

Μὴ θέλῃς μὲ τὰ λούλουδα τὸν πόθο νὰ δηλώσῃς
ἔλα μονάχα μὲ χαρὰ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ νὰ γείρῃς,
μὲ τὸ χρυσὸ τὸ στόμα σου αὐτὸν νὰ φανερώσῃς
καὶ λόγια μὲς ἔς τὰ στήθη μου ὀλόγλυκα νὰ σπείρῃς!

Η ΣΚΕΨΙΣ ΜΟΥ

Καθένας πῶχει μέσα του καρδιά, ποῦ γλυκοπάλλει
γλῶσσα, ποῦ ἔς τὰ τριαντάφυλλα τραγοῦδια μόνο ψάλλει,
μὲ τὰ ἀνάλαφρα φτερά, ποῦ ἡ ψυχὴ τ' ἀπλώνει
ἔς τὰ αἰθέρια ὕψη ξεπετῆ κι' ἀγγέλους ἀνταμώνει!

Ἐστὸν ψεύτη κόσμον δὲν ποθεῖ τὸ βόρβορο νὰ μένῃ
θέλει παλάτια ἄφθαστα, ζωὴ στεφανωμένη
μ' ἀγνότητες, μ' ὀλόχρυσες κι' ἀγγελικὲς ἐλπίδες,
θέλει δροσοῦλες ἄφθονες, καὶ κάτασπρες ἄχτίδες!

Κ' ἐμὲ ἡ ψυχὴ, ποῦ ἀγαπᾷ τῆς ὠμορφιῆς, τὰ κάλλη
μὲ λύρα μόνο ἀρμονικὴ τραγοῦδια πάντα ψάλλει·
κι' ὅμως, μιὰ σκέψις τὴν πλανᾷ δὲν θέλει ἴδῶ νὰ ζήσῃ
ἔς τὴν ὕλη, ποῦ ὁ σκόληκας κι' ὁ χρόνος θὰ ῥουφήξῃ.

Μὰ πῶς νὰ φύγῃ, πές μου το, χωρὶς ἔσένα φῶς μου;
Πῶς θὰ σάφήσῃ μοναχὴ ἔς τὰ τάρταρα τοῦ Κόσμου;
Μαζί σου ἀφοῦ ἔμαθε μακρὰ σου πῶς θὰ μείνῃ;
Πές μου γλυκειὰ ἀγάπη μου, τοῦτο ποτὲ θὰ γείνῃ;

ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Πρώτη φορά τὰ χείλη σου, τὰ χείλη σου ἐκεῖνα,
ποῦ σὰν κοράλλια ἴμοιζοντε, σὰν ἀνθισμένα κρῖνα
λέξι βαρειά ἀφήκανε, πικρή, φαρμακωμένη
μάπελπισιῆς μὲ κεραυνούς μὲ λύπες φορτωμένη!

Πρώτη φορά. . . τὰ χείλη σου, ποῦ τὰ γλυκὰ φιλιὰ μου
συχνὰ τὰ ἔδρoσίζανε, ὅταν ἔς τὴν ἀγκαλιά μου
λαχταριστὰ μόνο ἔγερες, μ' ἐλπίδες καὶ μὲ πόνο
καὶ μ' ὄνειρα ὀλόχρoυσα γιατί δὲν εἶχες φθόνο.

Τώρα, ὁ φθόνος ἔχτισε φωληὰ μέσ' ἔς τὴν καρδιά σου
ἐνέκρωσε τοὺς πόθους σου, δακρῶζει τὴ ματιά σου,
τὰ ὄνειρά σου ἰάσθυσε, τὰ ἔπνιξε ἔς τὸ κῆμα
καὶ σέ, σὲ ἄ λίγο μ' ἀπονιά θὰ κλείση μέσ' ἔς τὸ μνήμα!

Διῶξε τὸ φθόνο σου μακρυνά, γιατί θὰ σε μαράνη
θὰ σέ ἀφήση σκελετό, χλωμὴ θενά σέ κἀνη.
Μὴ θέλῃς τὴν καρδοῦλά μου, ποῦ τρέφει καλωσύνη
νὰ τὴν πικραίνῃς μ' ἀπονιά μὲ τόση ἀγνωμοσύνη!

↳ ❦ ❦ ❦ ↳

Ἡ ΑΓΑΠΗ

Τί εἶναι ἡ ἀγάπη ; — Θεοσηκεία μόνο ἅγια !
τῆς φύσεως ἡ ἔμπνευσις, ποίησις μαγεμένη,
θησαύρισμ' ἀνεχτίμητο, μὲ ἄφθαστην ἀξία
καρδιᾶς ἐξιδανίκευσις, ἐλπίς χρυσοῦ ἴτυμένη !

Δύναμις ἀκατάβλητος, μοχλὸς ᾽ς τὴν οἰκουμένην,
ψυχῆς καρδιᾶς καὶ πνεύματος ἰδανικὸ σημάδι,
ἄνοιξις μὲ τριαντάφυλλα μὲ κρῖνα στολισμένη
ἥλιος ποῦ ὄρχναι ὀλόχρυσες ἀχτίδες ᾽ς τὸ σκοτιάδι !!

ΤΙ ἘΧΩ

Μὲ τὴ γλυκειά σου τὴ λαλιὰ μὲ ἐρωτιᾶς τί ἔχω
γιατὶ μὲ λύπης δάκρυα τὴν ὄψι μου νὰ βρέχω.
Καὶ τί δὲν ἔχω ἀγάπη μου ; τίποτε δὲν μοῦ λείπει
μέσ᾽ ᾽ς τὴν καρδίᾳ μου ᾽φώλιασεν ἡ μαυρισμένη λύπη!

Τί ἔχω πάντα μ᾽ ἐρωτιᾶς ὄλο μοῦ λὲς τί ἔχω
γιατὶ μονάχος κ᾽ ἔρημος σᾶν ἄπελπις νὰ τρέχω,
γιατὶ γιατί ἡ καρδοῦλά μου νὰ πάλλῃ λυπηρά ;
«ἔχασε τὴν ἐλπίδα της καὶ τὴ χρουσῆ χαρὰ» !

ΓΙΑ ΣΕ

Γιὰ σὲ τὸν κόσμον ἀρνήθηκα, γιὰ σὲ φαρμάκια πίνω,
γιὰ σὲ μέσα ᾽ς τὰ στήθη μου ἐφώλιασεν ἡ λύπη,
γιὰ σὲ ποινῶ καὶ θλίβομαι, γιὰ σὲ μονάχα φθίνω
κι᾽ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς καρδιᾶς ὁ στεναγμὸς δὲν λείπει !

Γιὰ σένα ἔγειν᾽ ἄπελπις, γιὰ σὲ τρελλὸς γυρίζω,
γιὰ σὲ ποτάμια τὴ χολὴ τὴν πίνω κάθε ᾽μέρα·
ἐστείρεψαν τὰ μάτια μου, γιὰ σὲ μόνο δακρυζῶ
γιὰ σὲ τραγούδια λυπηρὰ σκορπάω ᾽ς τὸν ἀγέρα.

Ἐχασα τὴν ἐλπίδα μου γὰρ σὲ . . . καὶ τὴ χαρὰ μου,
ἔχασα τὰς δυνάμεις μου, τὴ πρώτη μ' εὐτυχία,
γὰρ σὲ ἡ λύρα μ' ἔσπασε ἰκοπῆκαν τὰ φτερά μου
γὰρ σὲ μονάχα βρίσκομαι σὲ τόση ἀπελπισία.

Καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ θὰ σἀγαπῶ εἰς ὄλα μου τὰ χρόνια
δὲν μὲ τρομάζει τίποτε, τοῦ κόσμου ἢ καταφρόνια·
ὅσω θὰ ζῶ θὰ σἀγαπῶ, καὶ μέσ' ἔς τὸ μαῦρο χῶμα
κ' ἐκεῖ, κ' ἐκεῖ ἀγάπη μου, θὰ σἀγαπῶ ἀκόμα!

ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Φεύγεις καὶ πῶς τὸ ἔχε ἔγεια σὲ μένανε θ' ἀφήσης ;
ᾠ ! ἡ χρυσὴ καρδοῦλά σου καθόλου δὲν δακρῦζει ;
Μὲ τί χαρὰ, μὲ τί καῦμὸ θὰ μἀποχαιρετίσης ;
Ὁ χωρισμὸς μας τίποτε δὲν σοῦ ὑπενθυμίζει ;

Ἀησιμόνησες τοὺς ὄρκους σου τοὺς πότους τῆς καρδιάς
[μου,

τώρα μἀφίνεις ἔρημο σὲ σκοτεινὴ μεγάλη !

Ἀησιμόνησες τὰ δάκρυα τῆς δόλιας τῆς ματιᾶς μου
καὶ φεύγεις καὶ βυθίζομαι σὲ μαύρη ἀνεμοζάλη.

Ἦ τὴν ἔρημιά θὰ μᾶίνω ἔγὼ λησιμονημένος βράχος
δὲν θᾶχω πλειά κανένα νὰ λέω τοὺς καῦμούς μου,
— τῆς μοίρας μου θᾶναι γραφτὸ νὰ ζῶ πάντα μονάχος
κανεῖς κανεῖς νὰ μὴ γροικᾶ τοὺς ἀναστεναγμούς μου. —

Πήγαυε, φῶς μου, 'ς τὸ καλὸ καὶ 'κεῖ μακρὰ ποῦ θῆσαι,
'ς τὰ βάρη τῆς καρδούλας σου ἐμὲ θέλω νὰ κλείσης
τὸν ὄρκο ποῦκαμα γιὰ σὲ πάντα νὰ τὸν 'θυμᾶσαι
καὶ δάκρυα τοῦ χωρισμοῦ, πουλί μου, νὰ μὴ χύσης.

Τώρα ποῦ φεύγεις δι' ἐμὲ δὲν θέλω νὰ δακρύσης,
ὅταν θαρθῆς μὲ τὸ καλὸ 'ς τὸ μνημά μου νὰ τρέξης,
ἐκεῖ νὰ χύσης δάκρυα, τὴν πλάκα νὰ ποτίσης . . .
καὶ μὲ λουλούδια δροσερὰ στεφάνια νὰ μοῦ πλέξης.

"ὦ! τότε κλάψε, κλάψ' ἐκεῖ 'ς τὴ πλάκα μου μὲ πόνο
δάκρυα ποιάμα τὸτ' ἐκεῖ μὴ λυπηθῆς νὰ χύσης,
τότε δροσιὰ θὰ ρίψουνε μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου μόνο,
μὲ τὰ θεομά σου δάκρυα, ὦ! ἴσως μᾶναστήσης!!

ΜΟΝΟΝ ΕΚΕΙ

Τοῦ καίκου χύνω δάκρυα ἀδίκως τυραννοῦμαι
ἀδίκως τρέχω 'δῶ κ' ἐκεῖ 'ς τὰ ὄρη καὶ 'ς τὰ δάση,
νὰ λησμονήσω δὲν 'μπορῶ πάντα τὴν ἐνθυμοῦμαι
ἡ ἀγάπη μου ἡ ἀγνότατη, Θεέ μου, ποῦ θὰ φθάσῃ;

Καρδιά, καρδιά λησμόνα την, ζῆσε μακρὰ μονάχη
κι' ἂν ἀγαπᾷς ὅ,τι ποθεῖς δὲν θὰ τὸ ἀποκτηῆς,
ἐκείνης τὴν καρδοῦλά της φρουροῦνε τόσοι βράχοι
ἀλλοίμονο, ἀλλοίμονο, μαζί της δὲν θὰ ζήσης.

Πάψε καρδιά μου, νάγαπᾶς νὰ πάγη κι' ὁ καῦμός σου
ἐκείνη σ' ἔλησμόνησε, ἀλλ' ὄχι σὲ 'θυμᾶται,
ἀντιλαλεῖ 'ς τοὺς κόλπους της ὁ ἀναστεναγμός σου
καὶ μ' ἔνα πόθ' ὀλόκροφο κάθε νυχτιὰ κοιμᾶται!

'Σ τὸν ψεύτη κόσμ' ὅ,τι ποθεῖς ποτὲ δὲν θὰ ῥιζώσῃ
κλώνια δὲν βγάζει ἐδῶ ποτέ, ποτὲ δὲν θὲν-γὰνθίσῃ·
'ς τὸν ἄλλο κόσμο τρυφερὰ κλωνάρια θὲν νάπλώσῃ
ἐκεῖ μονάχα εὖσομα λουλούδια θὰ σκορπίσῃ!

←✠✠→

ΠΑΛΙ Σ' ΤΟ ΛΕΩ

'Ο ὄρκος ποῦκαμα γιὰ σὲ χαμένος δὲν θὰ πάη,
ὁ πόθος μου δὲν θὰ χαθῆ, θὰ μένη 'ς τὸν αἰῶνα,
χίλιες φορὲς σ' τὸ 'δήλωσα πῶς 'σένα θάγαπάη
ἐὰν λούλουδο πιά ὤμορφο, σὲ μυρωμένο ἀνθῶνα
[ἔμένα ἢ καρδιά.

Πάλι σ' τὸ λέω, πῶς μ' ἔσὲ μονάχα θενὰ ζήσω
γιὰ σὲ ἢ καρδιά μ' ὡς που νὰ ζῶ, γιὰ σὲ θὰ γλυκοπάλλῃ,
ἄλλῃ καμμιὰ ποτέ, ποτὲ δὲν θάγαπήσω,
γιὰ σὲ τραγούδια μοναχὰ ἢ λύρα μου θὰ ψάλλῃ.

Κι' ἂν βλέπῃς τώρα ἄλλῃ νε κάποτε νὰ κοιτάζω
λόγμῃ μὴ λὲς φαρμακερά, παράπονα μὴ κἀνης
'ς ἄλλῃ φιλι ὀλόγλυκο δὲν δίδω, οὔτε τάζω·
ἔσὺ μὲ 'μένα μάθε το μαζί πῶς θάποθάνῃς!

←✠✠→

Τιμὴ Ἑσωτερικοῦ Δραχ. 1.30
Ἑξωτερικοῦ Φράγκ. 2.—